

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ'

15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1929

ΑΡΙΘ 24

ΕΠΙ ΤΗ ΕΝΑΡΞΕΙ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΕΙΣΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΚ. ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Σεβασμιότατοι αδελφοί

Ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς χαιρετίζομεν τὴν πρώτην ταύτην συγέλευσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς ἡνωμένης διοικητικῶς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας, δοξολογούντες τὸ πανάγιον ὄνομα τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ, τοῦ καταξιώσαντος πάντας ἡμᾶς ἵνα ἴδωμεν σημεῖρον πληροῦμένον πόθον ἱερωτάτον. Συνελθόντες ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ, ἱκετεύσωμεν αὐτὸν ὅπως κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν αὐτοῦ εὐθὺς εἰσὶν δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ εἰμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν (Ματθ. 18, 20), παραστῆ ἐν μέσῳ ἡμῶν, φωτίσῃ πάντας ἡμᾶς καὶ χειραγωγήσῃ εἰς ἐπιτεῦχιν τοῦ ὑπερ τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας σκοποῦ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν πατρὸς ἀναξίως.

Ἐν μέσῳ τῆς συστορήσεως τῶν πάντων, μετὰ τοὺς τελευταίους φρικτοὺς πολέμους, ἐν μέσῳ τοῦ ἀγνητικοῦ, διὰ τῆς θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας, ἢ τοῦ θετικοῦ, διὰ τῆς ὑλοφροσύνης κατὰ τῆς θρησκείας πολέμου, δὲν ἦτο δυνατόν, δυστυχῶς, νὰ ἔχωσι καλῶς τὰ τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας. Ἄλλ' ἐνῷ πάνταχού τοῦ κόσμου αἱ ἰθύνουσαι τάξεις, πρὸς συγκοίτησιν τῆς κοινῆς ἀπὸ τῶν, ἐκ τῶν μεταπολεμικῶν ἀνατροπικῶν ἰδεῶν, κινδύμων, ἐστράφησαν πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, περιέβαλον αὐτὴν διὰ τῆς στοργῆς τῶν καὶ παρέσχον εἰς αὐτὴν πάντα τὰ μέσα πρὸς πνευματικὴν καὶ κοινωφελὴ δράσιν, ἐν Ἑλλάδι, δυστυχῶς, συνέβη ὅπως τὸ ἀντίθετον. Ἐλάχιστοι εἶναι ἐκ τῶν διεπόντων τὰ κοινὰ οἱ θρησκύοντες καὶ ἐκτιμῶντες τὴν σημασίαν τῆς θρησκείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας, τὸ πλεῖστον δὲ αὐτῶν διάκειται ἢ ἀδιαφορῶς ἢ δυσμενῶς. Ἐντεῦθεν δὲ πᾶσα προσπάθεια κατεβλήθη παρ' αὐτῶν ὅπως ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν στερηθῆ ἢ μόνον πάσης ἔξωθεν βοηθείας, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν ἰδίων μέσων, ἅτινα αὐτὴ ἐκείνη καὶ ἅτινα ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ πρὸς ἀνάπτυξιν ἐαυτῆς. Ὅσα ἦτο λίαν μακρὸν νὰ εἰσελθῶμεν εἰς λεπτομέρειας, πασιγνώστους, ἄλλως τε, ταῦτα δὲ λέγομεν ἵνα θέλωμεν μᾶλλον τὴν ὅπως ἔξαιρετικὴν σημασίαν, ἣν ἔχει ἡ συνέλευσις αὕτη τῆς ἡνωμένης Ἱεραρχίας τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας.

Διότι ὁμολογουμένως αὕτη πρόκειται νὰ διαγραφῇ τὰς γενικὰς γραμμὰς τῆς περαιτέρω πορείας τῆς Ἐκκλησίας διὰ τοῦ καθορισμοῦ μὲν τοῦ ὀριστικοῦ

Καταστατικοῦ Χάρτου, τῆς ἐπιλύσεως δὲ τοῦ οἰκονομικοῦ προβλήματος, τῶν δύο, δηλονότι θεμελιωδῶν ζητημάτων, ὧν ἄνευ δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ πρὸς τὰ πρόσω ἡ Ἐκκλησία. Ὁ Καταστατικὸς Χάρτης πρόκειται ἤδη ἐνώπιον ἡμῶν ἐν σχέδιῳ, ὅπερ στηρίζεται μὲν ἐπὶ τῶν γενικῶν ἀρχῶν τοῦ Καταστατικοῦ χάρτου τοῦ 1923, ἀπέρρευσεν δ' ἐκ πολυμεροῦς μελέτης διαφόρων Ἐπιτροπῶν καὶ τελευταίως ἐνεκρίθη, ὡς ἔχει, ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως. Κατὰ τὸ διήκον διὰ τοῦ σχεδίου πνεῦμα, ἕνεκα τῶν συνθηκῶν, ὅφ' ἂς διατελεῖ ἢ ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία, διειρηθῆσαν μὲν διατάξεις τινές, ἐμφανίζουσαι τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας ἐν τισι σημείοις ἐξαρτωμένην ἐκ τῆς Πολιτείας, ἀλλ' ἐπεδιώχθη ἡ αὐτοτέλεια τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως ἐντὸς τοῦ πλαισίου πάντοτε τῶν σχέσεων Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας παρ' ἡμῖν. Χωρὶς νὰ καταργῆται ἡ ἐποπτεία τῆς Πολιτείας ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας, παρέχεται εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην ἐλευθερία κινήσεως ἐν τῷ κύκλῳ τῆς καθαρῶς ἐκκλησιαστικῆς δράσεως αὐτῆς. Οὐχ ἦτον εἰς τὴν Ἱεραρχίαν, μελετήσασα ἤδη τὸ σχέδιον, ἀπόκειται νὰ διατυπώσῃ κανονικώτερον καὶ ἀκριβέστερον, τὸν Καταστατικὸν χάρτην, εὐελπιστοῦμεν δ' ὅτι ἡ Κυβέρνησις, ἥτις εἶχεν ἤδη υἱοθετήσῃ τὸ ὑπ' ὄψει ἡμῶν σχέδιον, θ' ἀποδεχθῆ πᾶσαν ὀρθὴν καὶ κανονικὴν ὑπόδειξιν τῆς Ἱεραρχίας.

Ἀνάγκη μόνον νὰ σπεύσωμεν ὅπως, ὑποβάλλομεν τὸ νέον σχέδιον τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου, ἵνα δυνηθῆ ἢ ἡ Κυβέρνησις νὰ εἰσηγηθῆ αὐτὰ κατὰ τὴν παρούσαν περιόδον τῶν νομοθετικῶν σωμάτων, διότι ἄλλως τε, μετὰ τὸ ἐπὶ δικτατορίας κατενεχθὲν πρὸς τριετίας κατὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως πλήγμα, δὲν εἶναι γνωστὸν τίνες νόμοι σημεῖρον ἰσχύουσι, ὑπάρχουσι δ' οἱ θεωροῦντες τυπικῶς ἀκέρους τὰς ἐπὶ τοῦ μὴ κυρωθέντος ὑπὸ τῆς Βουλῆς δικτατορικοῦ νομοθετικοῦ διατάγματος, στηριζόμενας διοικητικὰς πράξεις τῆς Ἐκκλησίας, ἐκτὸς μόνον ἐκείνων, ὧν μνησθῆ ἐγένετο ἐν τῷ νόμῳ 3615 τῆς 11 Ἰουλίου 1928, δι' οὗ ἀφωμοιώθησαν πρὸς τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν διοικητικῶς αἱ ἐν Ἑλλάδι Μητροπόλεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου.

Ὁ εὐεργετικώτατος οὗτος νόμος τῆς διοικητικῆς ἀφωμοιώσεως ἀπέδωκεν ἄμεσα τ' ἀγαθὰ ἀποτελέσματα αὐτοῦ, διότι ἔθηκε τέρας εἰς ἀπερίγραφτον ἀνωμαλίαν, ἐπὶ μακρὰ ἔτη διαρκέσασαν, εἰς αὐτὸν δὲ ὀφείλομεν τὴν ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνέλευσιν πάντων τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἱεραρχῶν καὶ τὴν ἔνωσιν τῶν ἐν αὐτῇ ἐκκλησιαστικῶν δυνάμεων. Ὅσοι δ' ἐφοβοῦντο ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ θιγῆ ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία ἐκ τῆς διὰ τοῦ γάμου τούτου ἐπελθούσης διοικητικῆς ἀφωμοιώσεως, ἐπέισθησαν ἐκ τῶν πραγμάτων ὅτι τὸ κύ-

ρος αὐτῆς παρέμεινεν ἀμείωτον ἐν πάσαις ταῖς ὀρθοδόξαις Ἐκκλησίαις καὶ ἐν τῷ ἑτεροδόξῳ χριστιανικῷ κόσμῳ. Ἐν τῇ προκειμένῃ δὲ μελέτῃ καὶ ἐπεξεργασίᾳ τοῦ Καταστατικῆς νόμου τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας πρόκειται νὰ συμπεριλάβωμεν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 3615, τὴν βάσιν δὲ τῆς ἐργασίας ταύτης παρέχει τὸ σχέδιον αὐτοῦ.

Ἐτερον ζήτημα, ὅπερ μέλλει ν' ἀπασχολήσῃ τὴν παροῦσαν συνέλευσιν τῆς Ἱεραρχίας εἶναι ὡς εἶπομεν, τὸ οἰκονομικόν. Τὸ ζήτημα τοῦτο ἔχει, κυρίως εἰπεῖν, δύο ὄψεις, τὴν περιουσιακὴν καὶ τὴν ταμειακὴν. Τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος ὡς γνωστὸν τὴν ἐπαύριον τῆς ἰδρύσεώς του ἐφάνη ὅτι ἠθέλησε ν' ἀσφαλίσῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν συντήρησιν αὐτῆς καὶ τοῦ Κλήρου ἐκ τῶν κτημάτων τῶν διαλυθεισῶν ἱερῶν Μονῶν, ἄλλὰ, δυστυχῶς, ἡ διάλυσις ἐκείνη, καθ' ὃν τρόπον ἐγένετο, συνετέλεσε μόνον εἰς τὴν μεγίστην καὶ πλουσιωτάτην ἱερᾶς κτημοσύνης τὴν ἀπώλειαν. Εἶχεν ὑπολειφθεῖ οὐχ' ἦττον ἰκανὴ ἔτι περιουσία τῶν διατηρηθεισῶν Μονῶν, ἀλλὰ, μὴ ὀρθοθεσίας εὐθὺς ἀμέσως κεντρικῆς τινος διαχειριστικῆς ἀρχῆς καὶ ἕνεκα πλημμελοῦς διαχειριστικοῦ συστήματος, ἡ περιουσία ἐκείνη τῶν Μονῶν δὲν ἐπῆρκε οὐδὲ πρὸς συντήρησιν αὐτῶν τῶν Μονῶν. Ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ ὅτι Μοναὶ τινες ἐπώλουν κτήματα πρὸς πληρωμὴν χρεῶν καὶ πρὸς συντήρησιν ἑαυτῶν. Τὸ δὲ Κράτος χρηγοῦν μέχρι τοῦ 1910 γλίσχα τινὰ μέσα πρὸς συντήρησιν τῆς Ἐκκλησίας, ἴδρυσε τότε τὸ Γενικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἐν αὐτῷ συγκεντρώσεως τῆς διαχειριστικῆς ἀρχῆς τῆς περιουσίας τῶν Μονῶν καὶ τὴν ἐκ τῶν περισσευμάτων αὐτῆς συντήρησιν τῆς Ἐκκλησίας. Εὐθὺς ἀμέσως τὸ πρῶτον διαχειριστικὸν ἔτος τοῦ Ταμείου ἀπέδωκε περίσσευμα 41.510 Ἀρχ. ἐνῶ πρὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ αἱ Μοναὶ ἐβαρύνοντο ὑπὸ χρεῶν. Ἀπεδεικνύετο δ' ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν προτέραν πλημμελῆ διαχειρίσιν τόσον ὑγιῆς ὁ ὀργανισμὸς τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου ὥστε τὸ Κράτος, ἐκτὸς ἄλλων ὑποχρεώσεων, δι' ὧν ἐκάστοτε ἐβαρύνεν αὐτό, οἷον τῆς πληρωμῆς τῶν μισθῶν τῶν Καθηγητῶν τῶν θεολογικῶν, τῷ 1915 ἀνέθηκεν εἰς αὐτὸ καὶ τὴν συντήρησιν τῆς Ἐκκλησίας τῶν νέων χωρῶν, χωρὶς ὅμως ν' ἀσφαλίσῃ εἰς αὐτὸ νέας τινὰς προσόδους, πλὴν τῶν ἐκ τῶν Μονῶν τῶν νέων χωρῶν.

Τὸ Ταμεῖον δὲν ἠδύνατο ν' ἀνθῆξῃ εἰς τὰς ὑποχρεώσεις ταύτας ἐσημείωσε δὲ κατὰ τὰ ἔτη 1915-1917 τὰ πρῶτα ἐλλείμματα, ἀλλὰ τὸ μὲν αἱ ἐτήσια ἐπιχορηγήσεις τοῦ Κράτους, τὸ δὲ ἡ μετὰ πολλῶν κόπων βραδύτερον ἐπιτευχθεῖσα κατάργησις τῆς πληρωμῆς τῶν μισθῶν τῶν Καθηγητῶν ἐκ τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου, συνετέλεσε ὅπως τὸ Ταμεῖον ἐπαρῆ εἰς τὰς ὑποχρεώσεις του μέχρι τοῦ 1920, ὅτε ἤρξατο ἡ ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ἀπαλλοτριώσις τῶν Μοναστηριακῶν κτημάτων. Ἄμεσον ἀποτέλεσμα αὐτῆς ὑπῆρξεν ἡ σημαντικὴ ἐλάττωσις τῶν προσόδων τοῦ Ταμείου, ἐπὶ δὲ τῆς δικτατορίας τοῦτο διέτρεξε κίνδυνον διαλύσεως, διότι οὐ μόνον παρεδόθη μέγα μέρος τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας εἰς τὴν Ἀεροπορικὴν Ἀμυναν ἀλλὰ καὶ διὰ νόμου κατηργήθη πλέον πᾶσα ἐπιχορήγησις τοῦ Κράτους πρὸς τὸ Γεν.

Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον. Καὶ ἀπεδόθη μὲν πάλιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τοῦ Νομ. Διατάγματος τῆς 4ης Νοεμβρίου 1926 ἡ καταληφθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης περιουσία, ἀλλ' ἐξηκολούθησαν αἱ ἀπαλλοτριώσεις, τὰ δ' ἀναπόφευκτα ἐλλείμματα τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου ἤρξανον, καταγορηθείσης, ὡς εἶπομεν, πάσης ἐπιχορηγήσεως τοῦ Κράτους.

Παρὰ πάσας τὰς γενομένας ἀπαλλοτριώσεις καὶ τὰς ἐξ αὐτῶν προελθούσας μειώσεις τῆς Μοναστηριακῆς περιουσίας, αὕτη εἶναι βεβαίως σημαντικὴ. Ἀποδείξιν τούτου τρανὴν ἀποτελεῖ τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἐτησίᾳ ἀκαθάριστος πρόσοδος τῆς ὑπολειφθείσης περιουσίας, ὑπερβαίνει τὰ 40.000.000 δραχμῶν. Εἶναι δὲ ἡ περιουσία αὕτη ἀγροί, ἀμπελοι, ἐλαιῶνες, δάση, λιβάδια καὶ ἄλλα, ὑπὸ ἐνοικιαστῶν καλλιεργούμενα καὶ ἐκμεταλλεῖσθαι, τῇ ἀμέσῳ ἐπιστάσει τῶν μοναχῶν, προσφερόντων, ἀπὸ τῆς ἐπόψεως ταύτης, μεγάλην ὑπηρεσίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ὑπάρχομεν σήμερον ἐν τῇ Π. καὶ ἐν τῇ Ν. Ἑλλάδι Μοναὶ ἀνδρικοὶ μὲν 190 μετὰ 1200 μοναχῶν καὶ 160 δοκίμων, γυναικεῖαι δὲ 12 μετὰ 300 μοναχῶν. Κατὰ τοὺς προϋπολογισμοὺς τῆς χρήσεως 1928—1929 αἱ Μοναὶ ἔδει νὰ εἰσπράξωσι 41.630.488 δραχμᾶς, νὰ δαπανήσῃαι διὰ τὰς ἑαυτῶν ἀνάγκας, τὴν διοίκησιν τῆς περιουσίας καὶ τὴν συντήρησιν τῶν μοναχῶν καὶ τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ τῶν Μονῶν 24.752.044 δραχμᾶς, νὰ καταλείπωσι δὲ περίσσευμα 16.891.334, ὑπὲρ τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου. Τὸ περίσσευμα ὅμως τοῦτο, δυστυχῶς, ὑπῆρξεν εἰκονικόν, ὀφειλόμενον εἰς περικοπὰς καὶ μειώσεις κονδυλίων, ὅς ἐνεργεῖ ἐτησίως τὸ Συμβούλιον τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου κατὰ τὴν μελέτην τῶν προϋπολογισμῶν τῶν Μονῶν. Οὕτως λ. χ. προϋπολογίσθησαν ὑπὸ τῶν Μονῶν δραχ. 9.901.333 διὰ τὴν διατροφὴν τῶν μοναχῶν καὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν Μονῶν ἀλλ' ἐνεκρίθησαν ὑπὸ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου 7.508.910, προϋπελογίσθησαν διὰ τὰς ἐπισκευὰς 3.132.539, ἀλλ' ἐνεκρίθησαν 1.214.417 προϋπελογίσθησαν διὰ δικαστικά 438.329 ἐνεκρίθησαν 214.530, διὰ γενικά ἔξοδα προϋπελογίσθησαν 14.158.52 ἀλλ' ἐνεκρίθησαν 9.503.904, ἵνα δὲ μὴ μακρογορῶμεν ἐκ τῶν δαπανῶν περιεκόπησαν 9 περίπου ἑκατομμύρια. Τὶ ὅμως συνέβη; ἐν διαρκείᾳ τοῦ ἔτους αἱ πραγματικαὶ ἀνάγκαι τῶν Μονῶν ἐπέβαλον οὐχὶ ὅλως ἀπροσδοκίτους μεταβολὰς τῶν ἀνωτέρω ἀριθμῶν διὰ πιστώσεων καὶ ἀνέτρεψαν ὡς συνήθως γίνεται, τοὺς προϋπολογισθέντας ἀριθμοὺς. Ὅθεν τὸ διὰ τῶν ἀνωτέρω περιουσιῶν τῶν προϋπολογισθέντων ὑπὸ τῶν Μονῶν, τὸ ἀναγραφέν εἰς τὸν τοῦ Γ. Ἐκκλ. Ταμείου Προϋπολογισμὸν τοῦ 1928—29 περίσσευμα τῶν Μονῶν τῆς Π. Ἑλλάδος δραχ. 14,667.977 τῆς Ν. Ἑλλάδος 2.223.357, ἐν ὅλῳ 16.891.334 δυστυχῶς ἐμεινεν ἐπὶ τοῦ χάριτος. Οὕτω δὲ κατὰ τοὺς προϋπολογισμοὺς καὶ ἀπολογισμοὺς τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου παρουσιάζεται ἡ ἐξῆς ἐκ τῆς πραγματικότητος ἀπόδοσις ἐκ τῆς περιουσίας τῶν Μονῶν:

1) Προϋπολογισμὸς χρήσεως 1926—1927	Δρ.	9.788.000.—
2) " " " " 1927—1928	"	12.113.000.—
3) " " " " 1928—1929	"	13.716.724.40

1) Απολογισμός κηθέντος 1926—1927	
Σύνολον	Εσόδων Δρ. 8.158.141.05
Δάματα	Δρ. 1.700.000.—
Εκπίπτονται	Κεκλι. χρήσεις > 357.611.20
Καθαρά	Εσόδα Δρ. 229.689.25 2.287.280.45
2) Απολογισμός κηθέντος 1927—1928	
Σύνολον	Εσόδων Δρ. 8.591.446.55
Δάματα	Δρ. 1.090.000.—
Εκπίπτονται	Κεκλι. χρήσεις > 524.202.80
Καθαρά	Εσόδα Δρ. 561.228.80 2.175.411.10
3) Απολογισμός κηθέντος 1928—1929	
Σύνολον	Εσόδων Δρ. 11.637.162.25
Χρεώματα	> 111.403.25
Εντόκος Κατάθεσις	> 500.000.—
	12.248.565.50
Δάματα	Δρ. 5.000.000.—
Εκπίπτονται	Κεκλι. χρήσεις > 985.459.75 5.985.459.75
Καθαρά	Εσόδα Δρ. 6.263.105.75
Ήτοι	
Εσόδα εκ της Μοναστηριακής περιουσίας	
1) Κατά την κηρίαν	1926—1927 Δρ. 5.636.191.35
2) > > >	1927—1928 > 5.854.787.15
3) > > >	1928—1929 > 6.263.105.75

Τὰ ἐκ τῆς Μοναστηριακῆς περιουσίας εσόδα τοῦ τελευταίου οἰκονομικοῦ ἔτους ὑπῆρξαν κατὰ τὸν πῆλιν τὸσοῦτον ἀνάθεμα τῶν θύο προηγουμένων, ἀλλὰ δὲν ἐπληρώσαν εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ Γεν. Εκκλ. Ταμείου ἀνελεύθερος εἰς Δρ. 9.927.445.80. Αἱ ἐπιχρεώσεις αὐτοῦ ἠδυνάστην ἦδη σήμερον κατὰ τοὺς μεθελόμενους δὲ ὑπελορησάντες θ' ἀνέλθωσιν εἰς 14.775.000. Ἐνταῦθα τὸ ὀλοῦτον ἔχομεν πραγματικὸν ἔσοδον ἐκ τῆς Μοναστηριακῆς περιουσίας περὶ τὰ 6, τὸ ποῦν 6.500.000. Ἡ ἐλλείπουσις τῆς περιουσίας ἀρ' ἐπὶ καὶ τῆς ἀξίτης τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ Ταμείου, ἀφ' ἧς τῆσιν ἡ καταλήγουσα πάσης ἐπιχρηγήσεως τοῦ Κράτους ἐδημιουργήσαν μεγίστη κενά. Ἐάν τὸ Κράτος ἠθέλει νὰ ἐπληρώσῃ τὴν ἡν ἐπὶ μέρει τοῦ 1928 εἰρημνὴ σέσασιν ἐναντὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς Εκκλησίας καὶ νὰ ἐπιπληρώσῃ εἰς αὐτὴν τὰ ἐλλείποντα τὸ οἰκονομικὸν προβλεπόμενα θὰ ἐλθετο ἀρ' αὐτοῦ. Ἀλλὰ τὸ Κράτος ἀπὸ τρυφίας ἤδη ἠρνήθη, δυστυχῶς, νὰ δαπανήσῃ ἐπὶ αὐτῆς καὶ ἐλλείποντος ποσόν διὰ τὴν Εκκλησίαν, φρονοῦν ὅτι οὕτως ἐπὶ νὰ συντηρῆται ἐκ τῆς περιουσίας τῆς Μετακτοῦ δὲ τὴν στήν μὴν ταύτην ὁ προβλεπόμενος τῆς Διόκλειας Προσέξης φευστοποιήσεως τῆς περιουσίας, ἐπὶ τῆς ἑλλάδι, ὅτι δι' αὐτῆς θὰ προληφθεῖ ἡ ἀπὸ ἀπαιτημάτων θ' ἀξίηθῶσι δ' αἱ πρόσθετοι ἐκ τῶν ἐσόδων τῶν κεφαλαίων, ἀλλ' οἰκονομῶν ἐννοεῖται ὅτι ἡ φευστοποιήσεως ἐπὶ ἐργὸν πῶλλον ἐπὶ ἐπὶ τῶν ἐσόδων θ' ἐξαπολυθεῖ ἐναπομένῃ ἢ περιουσία δὲ ἀπαιτημάτων. Ἐάν ἐπιτευχθῇ ἡ ἀνάθεσις εἰς τὴν Γραμματεῖαν τῆς Διακροίας καὶ φευστοποιήσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, θὰ καταπονηθῇ βεβαίως τὸ Γεν. Εκκλ. Ταμειὸν οὐδὲν ἢ πληθωρικῶς ὑπερβαίνει τὸν προβλεπόμενον δι' ἐπὶ καὶ πλεον ἑκατομμυρίων, πάντως ὅμως καὶ ἀν δὲν ἐπιτύχῃ τὸ σχέδιον τῆς Γραμματεῖας ἐνδείκνυται ἡ τὸσοῦτος

μελετηθεῖται οἰκονομικὴ ἀναδιοργάνωσις αὐτοῦ καὶ ἡ ἀποκέντρωσις τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ διὰ τῆς εἰς τὰ Μητροπολιτικὰ Συμβουλία ἀναθέσεως ὁρισμένων ἔργων. Ὑπάρχει δὲ καὶ σχέδιον αὐτονομικοῦ ὁργανισμοῦ, ἐκπονηθὲν ὑπὸ τῶν ὑφυπουργῶν τῶν οἰκονομικῶν κ. Β. Δεληγιάννη.

Ὡσαύτως ἐνδείκνυται δημιουργία νέων πόρων, οἷον διὰ τῆς ἀναθεωρήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ περὶ Μητροπολιτικῶν Γραμμάτων ὑπόχοντος νόμου, ὅπως δύναται νὰ ἐπέλθῃ οἰκονομία τριῶν καὶ πλέον ἑκατομμυρίων, ὅσα ἀπαιτοῦνται διὰ τὰ Μητροπολιτικὰ Γραμματα. Ὑπάρχει δὲ καὶ τὸ σχέδιον μονοπωλήσεως τοῦ κηροῦ, κυρίως τῆς ἐπεξεργασίας τῶν κηροδῶν εἰδῶν, ἐξ οὗ ἠδυνάτο νὰ ἐξασφαλισθῇ σὺν βαρᾷ τῆς προσόδου ὑπὲρ τῆς Εκκλησίας. Ἀλλὰ ἡ σίσις τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος ἀνευ μερίμνης καὶ ἐπιχρηγήσεως κυβερνητικῆς δὲν φαίνεται δυνατὴ. Τὸ Κράτος, ὅπερ εὐτυχῶς κατέβαλεν ἀξιοθαύμαστον οἰκονομικὴν ἀντοχὴν, ἐδημιούργησε πόρους διὰ πάσης τὰς ἀνάγκας καὶ διὰ πάσης τὰς τάξεις, δαπανᾷ δὲ περὶ τὰ 400.000.000 ὑπὲρ τῆς ἐκπαδεύσεως, ἐκ φορολογίας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, δὲν εἶναι ἄλλοτὸν δίκαιον ν' ἀνητῆται εἰς τὴν Εκκλησίαν, εἰς ἣν τόσοσθε ὀφείλει τὸ ἔθνος ψυχὰ τινὰ ἐκ προϋπολογισμοῦ ἑκατομμυρίων. Τὸ δὲ οἰκονομικὸν ζήτημα τῆς Εκκλησίας δὲν ἀναφέρεται μόνον εἰς τὴν ἐξοικονομῶσιν τῶν ἀπαραίτητων διὰ τὴν διοίκησιν αὐτῆς μέσων. Ἀνάγκη ἔχει ἡ Εκκλησία ν' ἀναπτύξῃ τὸ κηροῦμα τοῦ θεοῦ λόγου, νὰ μισθώσῃ τὸν ἐνοχιακὸν Κλήρον καὶ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀξιοπρεπῆ συντήρησιν αὐτοῦ, νὰ προαγάγῃ καὶ ἀνάπτῃ τὴν κοινωφελῆ αὐτοῦ ἔργασι, νὰ μεριμνήσῃ περὶ τῆς δημοσιονομικῆς μορφώσεως τῆς νεολαίας, νὰ συγκροτήσῃ τὴν κοινὴν ἀπὸ τῶν μισθῶν ἡθικῶν κέντρων, αἱ τινὲς πάνταχόθεν περιβάλλουσιν αὐτὴν. Ἐπομένως τὸ ζήτημα φέρεται γενικώτερον χαρακτῆρα.

Ἄλλ' ἔχομεν τὴν κοινήν ἐλπίδα ὅτι ἡ Κυβερνησις δὲν θ' ἀποφραδῇ, ὅτι ἡ Γραμματεία ὑποδέξῃ εἰς αὐτὴν ὁρθὸν καὶ δίκαιον καὶ ὅτι θὰ παρασχη τὴν ἀντιληψὴν αὐτῆς εἰς τὴν Εκκλησίαν. Ὅθεν εὐχόμεθα ὅπως ἡ Γραμματεία ἠδυνάσῃ πρὸς τὰ ἔργα, δι' ἃ συνήλθε, ὁμολως καὶ γοργῶς καὶ ἀποδοσῇ ὡς ταχέστα τὰ πορίσματα τῆς μελέτης αὐτῆς. Ὁ εὐσεβὴς ἑλληνικὸς λαὸς ἔχει ἐστραμμένα τὰ βλέμματα αὐτοῦ πρὸς ὑμᾶς, σεβασμιώτατοι ἀδελφοί, καὶ πρὸς ἡμῶν ἀπεκδέχεται ὅπως διὰ κερδῶν βουλευμάτων ὑψώσωμεν τὴν ἀγίαν ἡμῶν Εκκλησίαν, ἐνισχύσωμεν αὐτὴν καὶ καταστήσωμεν ἱκανὴν πρὸς ἐμπλήρωσιν τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀποστολῆς. Ἄς ἔχωμεν θ' ὄψιν ὅτι ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τῆς παρούσης συνελύσεως τῆς Γραμματείας, ἐν ἣ τὸ πρῶτον ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνερχόμεθα οἱ Γραμματεῖαι τῆς ἑλλάδος, ἐξαστάται οὐχὶ ἀπλῶς ἡ λύσις τῶν δύο μεγάλων ζητημάτων, ἀττινα εἰδικῶς θὰ ἐπασχολήσωσιν ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἐφεξῆς πορεία τῆς ἐν ἑλλάδι Εκκλησίας. Ἀνάμφιβόλως ἡ παρούσα συνέλευσις, ὅσ' ὡς κέλιστα συνήλθε περιστάσεις, ἀποτελεῖ σπουδαιότατον ἱστορικὸν γεγονός τῆς Εκκλησίας ἡμῶν. Ἐπληρώμεν ὅπως διὰ τῆς πληρώσεως αὐτῆς ἐπιτυχίως ἀποβῇ ἀπρηγόρια νέας ζωῆς καὶ νέας ἀκμῆς τῆς Εκκλησίας εἰς δόξαν Θεοῦ.

ΑΝΑΣΤΗΣΩΜΕΝ ΗΜΑΣ ΑΥΤΟΥΣ

Ἐγὼ εἰμι ἡ Ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ
(Ἰωάν. 1Α' 25)

*Ἀφιερῶνται εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς καὶ περισπου-
δάστους ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς, μετὰ τῶν
τῆς ἑορτῆς τῶν ἑορτῶν ἀδελφικῶν ἀσπασμῶν.*

Δ'. - EN TH ENOTHTI H DYNAMIS

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὅτε ἐπρόκειτο μετ' ὀλίγας ὥρας νὰ ἀρχίσῃ τὸ μαρτύριον τῆς ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ θυσίας του, ὁμίλησε πρὸς τοὺς μαθητὰς Του, καὶ παρέδωκεν εἰς αὐτοὺς καὶ δι' αὐτῶν εἰς πάντας τοὺς διαδόχους αὐτῶν διὰ μέσου τῶν αἰώνων μέχρι τῆς συντελείας τοῦ κόσμου τὴν Καινὴν Διαθήκην τῆς πρὸς αὐτοὺς σχέσεως πάντων τῶν ἀληθῶς καὶ ὀρθοδόξως πιστευόντων καὶ ἀγαπώντων Αὐτόν. Ἡ ὁμιλία αὕτη εἶναι τὰ λόγια τῆς θείας ψυχῆς Του, τὰ λόγια τοῦ χαρακτήρος Του ὡς θεανθρώπου Σωτήρος τῆς ἀνθρωπότητος. Τὰ λόγια τὰ ἀγνά τὰ ὑπὲρ «πᾶν χρυσίον καὶ ὑπὲρ πάντα λίθον τίμιον λάμποντα καὶ γλυκύτερα ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον» διότι εἶναι λόγια τῆς ἀγάπης τῆς ἀληθινῆς, τὰ ὅποια δὲν ἦτο ἀξία νὰ ἀκούσῃ ἡ πονηρὰ καὶ φιλάργυρος ψυχὴ τοῦ προδότου Ἰούδα καὶ διὰ τοῦτο ὁ Σωτὴρ ἤρρισε νὰ τὰ ἐκβάλλῃ ἀπὸ τὸ πανάχρονον στόμα Αὐτοῦ ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκ τοῦ μέσου τῶν λοιπῶν μαθητῶν ἔξοδον τοῦ προδότου σπεύδοντος εἰς τὴν προδοσίαν τοῦ ἀναμαρτήτου Εὐαγγελίου αὐτοῦ.

Τὴν ὁμιλίαν ταύτην τῆς ἀγάπης παρέδωκεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ὀλόκληρον ὁ ἡγαπημένος τοῦ Ἰησοῦ μαθητῆς Ἰωάννης ὁ ἐπικληθεὶς θεολόγος. Ἐκεῖ διδάσκεται ἡ νέα θρησκεία, τὴν ὁποίαν ἔφεραν ὁ Θεάνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς πρὸς ἐξημέρωσιν τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἐκτροχιασθέντος εἰς τὴν θεληματικὴν ἁμαρτίαν, ἡ ὁποία τὸν κάμνει ἄγιον κακοποιόν. Ἐκεῖ ρητῶς καὶ ἀπειροφράστως καθορίζεται ὁ χαρακτήρ, τὸν ὅποιον πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὅποιος ἔργον του ὀφείλει νὰ ἔχῃ τὴν ὑποστήριξιν τῆς θρησκείας Αὐτοῦ. Ὁ χαρακτήρ αὐτὸς ἀπαρασπῆκτος πρέπει νὰ εἶναι χαοακτῆρ ἀγάπης πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ θυσιασθέντος ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν κόσμον. Ὁ μὴ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο πρόσωπον καὶ ἐπίγειον ἀγαθὸν ἀγαπῶν τὸν Χριστόν, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει πρὸς Αὐτόν. Ὅταν ὁ Χριστιανὸς ἀρκούντως ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς ὁμιλίας ταύτης, τότε ἐννοεῖ καὶ ἐντελῶς καταλαμβάνει ὅλην τὴν ἱστορίαν τὴν θεόπνευστον τῶν τεσσάρων Εὐαγγελίων, τότε καταλαμβάνει τοὺς ἀγῶνας καὶ τὸ μαρτύριον τῶν θείων ἀποστόλων, τὴν ἱστορίαν τῶν πρώτων πράξεων αὐτῶν, ὡς ἱστορεῖ αὐτὰ ὁ Εὐαγγελιστῆς Λουκᾶ, τότε ἐννοεῖ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὴν μυστηριώδη δύναμιν, ἡ ὁποία ἐνεθάρρουνεν εἰς τὴν αὐταπαρνήσιν καὶ τὴν φρικτὴν αὐτοθυσίαν τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, τοὺς μαρτυροὺς τῆς πίστεως ἄνδρας καὶ γυναῖκας, μετὰ τῶν ὁποίων πρῶτοι ὑπάρχουσιν οἱ θεεῖοι ἀπόστολοι.

Ἀλλὰ δὲν εὐρίσκομεν εἰς τὴν ὁμιλίαν ταύτην τοῦ Σωτήρος μόνον τὴν οὐσίαν τῆς σωτηρίου θρησκείας

Του καὶ τὸν χαρακτήρα Αὐτοῦ ὡς θεανθρώπου καὶ τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀνήκοντος εἰς αὐτὸν ἀληθινοῦ πιστοῦ, ἀλλ' εὐρίσκομεν καὶ τὸ πρόγραμμα τοῦ ἀγῶνος πρὸς ἐπικράτησιν τῆς θρησκείας Του, ἡ ὁποία σώζει ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν καὶ ἐξημερῶνει τὰ ἔθνη καὶ τοὺς λαοὺς. Τὸ πρόγραμμα αὐτὸ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας τῆς ἀγάπης Του διὰ τῆς προσευχῆς τὴν ὁποίαν ἔκαμε πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα του, ὡς Υἱὸς Αὐτοῦ, γενόμενος ἄνθρωπος, ἵνα σωθῇ δι' Αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος. Ἐν τῇ προσευχῇ ταύτῃ ρητότατα καὶ σαφέστατα προλέγει, ὅτι ἡ θρησκεία Του θὰ ἐπικρατήσῃ ἐκεῖ ὅπου οἱ ἀπόστολοι αὐτῆς, οἱ ἐπίσκοποι καὶ ἱερεῖς, θὰ εἶναι ἠνωμένοι εἰς μίαν ψυχὴν καὶ εἰς μίαν καρδίαν ἐν τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ καὶ τοιαύτην ἐνότητα νὰ ἔωσιν ὥστε αὐτὴ νὰ ὁμοιάξῃ οὐσιαστικῶς μετὰ τὴν ἐνότητα, τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ Ἁγία Τριάς, ὁ εἰς Θεὸς ὁ ἐκ τριῶν προσώπων ἀποτελούμενος ἀχωρίστως καὶ ἀδιαιρέτως. Διότι ὁμιλῶν περὶ ἑαυτοῦ καὶ τοῦ Οὐράνιου Πατρὸς, ὡς ἀποτελούντων ἐν τῇ ἀγάπῃ Αὐτῶν τὴν εἰς ἐν ἐνότητα, ἀναντιρρήτως ἐννοεῖ καὶ τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον τρίτον πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὸ Πανάγιον Πνεῦμα. Ὑπὲρ τῶν πρώτων αὐτῶν Ἀποστόλων, τοὺς ὁποίους εἶχε μετ' ἑαυτοῦ τὴν ὥραν ἐκείνην παρεκάλεσε πρῶτον νὰ εἶναι ἠνωμένοι ὅπως ἡ Ἁγία Τριάς ἡ ὁμοούσιος καὶ ἀχώριστος. Ἀλλὰ δὲν παρέλειψεν ἐν συνεχείᾳ τῆς παρακλήσεως ταύτης νὰ ζητήσῃ τὴν αὐτὴν χάριν καὶ περὶ πάντων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ αὐταπαρνήσεως τῶν ἀποστόλων ἐμελλον νὰ πιστεύσωσιν εἰς Αὐτόν. *Ὅσον περὶ τούτων ἐρωτῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν πιστευόντων διὰ τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς ἐμὲ, ἵνα πάντες ἐν ὧσι, καθὼς σὺ Πάτερ ἐν ἐμοί, καγὼ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ὧσιν.* (Ἰωάν. 17', 20). Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν ἀποστόλων μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου πρῶτοι πιστεύοντες διὰ τοῦ λόγου αὐτῶν εἶναι οἱ διάδοχοι αὐτῶν ἐπίσκοποι καὶ οἱ ὑπ' αὐτῶν χειροτονούμενοι καὶ δι' αὐτῶν λαμβάνοντες τὴν χάριν πρεσβύτεροι (ἱερεῖς) καὶ ἔπειτα πάντες οἱ πιστοὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Κυρίου Κατὰ ταῦτα ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας τῶν πιστῶν εἶναι οἱ λειτουργοὶ αὐτῆς ἐπίσκοποι καὶ ἱερεῖς. Ἡ δύναμις αὐτῶν ἐγκείται ἐν τῇ ἐξ ἀγάπης ἀληθινῆς ἐνότητι εἰς μίαν ψυχὴν, εἰς μίαν καρδίαν. Ἡ τοιαύτη ἐνότης ἡ διὰ τοῦ λόγου καὶ τοῦ μαρτυρίου θαυματουργήσασα ὑπῆρξεν ἐν γενικότητι διαρκῆς καὶ ἀμετάπτωτος ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς Πεντηκοστῆς μέχρι τῆς ἐβδόμης οἰουμενικῆς Συνόδου. Καὶ ἐθριαμβεύσεν ἡ πίστις ἡ δι' ἀγάπης ἐνεργουμένη καὶ διατυπώθη ἡ ἀλήθεια τῆς πίστεως συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ἀπεσχίσθη ἡ Ἰωμαϊκὴ Ἐκκλησία ἐξ ὑπερφροσύνης καὶ ἀπετέλεσεν ἴδιον Κράτος ἐναντίον τοῦ πνεύματος τῆς προσευχῆς τοῦ Θεανθρώπου. Τὴν ἐμμίσθη κατόπιν ὁ Προτεσταντισμὸς ἴδιον πολυσχιδὲς κράτος ἀποτελέσας. Καὶ αὕτω ἡ πρώτη ἐνότης ὑπὲρ τῆς ὁποίας παρεκάλεσεν ὁ Κύριος, ἔπαυσε νὰ ὑπάρχῃ. Ὑπάρχει ἡ ἰδιάζουσα ἡ μᾶλλον ἡ κατὰ συνθήκην ἐνότης εἰς ἕκαστον κλάδον. Εἰς τὸν καπισμὸν δὲν ὑπάρχει ἐνότης πίστεως εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ἐνότης ἀφοσιώσεως

εις τὸ πρόσωπον τοῦ πάπα Ρώμης. Διὰ τοῦτο δὲν εἶναι αὕτη ἐνότις μέλλουσα νὰ σώσῃ τὰ ἔθνη καὶ νὰ ἐκπληρίσῃ αὐτά. Δὲν εἶναι ἐνότις τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ. Εἰς τὸν Προτεσταντισμὸν ὑπάρχει ἐνότις πίστεως, ἀλλὰ οὐχὶ μᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πίστεως. Διὰ τοῦτο ἡ ἐνότις ἢ προτεσταντικὴ εἶναι αὐτὸ τοῦτο διαίρεσις. Ἐκεῖ ὅπου δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐνότις γνησία καὶ ἀποστολικὴ εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία. Διότι ἡ Ἐκκλησία διέσωσεν ἀδιάφθορον τὸ τῆς πίστεως σύστημα, τὸ πηγάζον ἐξ αὐτοῦ τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ καὶ αὐστηρῶς ἐκ τοῦ πνεύματος τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἐκ τῶν πρακτικῶν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐξ αὐτῆς τῆς ζωῆς τοῦ φρονήματος καὶ τοῦ συναισθηματος τῆς Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῶν ὀκτῶ πρώτων αἰώνων. Δὲν ἔχει ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἅποτε τὸ σαθρὸν, τίποτε τὸ ἀσυμββίστον πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν πρώτων αἰώνων τοῦ μαρτυρικοῦ θριάμβου.

Καὶ ἐν τούτοις παρουσιάζει ἀδυναμίαν ἐνεργείας τοιαύτην, ὥστε νὰ μὴ φαίνεται ἐν τῷ παρόντι. Ὅτι αὕτη θὰ ἐπικρατήσῃ εἰς σύμπαντα τὸν κόσμον, ἅτε οὐσα ἢ μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία καὶ θεὸς εἰς τὸ σύστημα αὐτῆς θὰ πραγματοποιηθῇ τὸ *γενήσεται μία ποιμνὴ, εἰς Ποιμνὴν*. Τὰ φαινόμενα εἶναι ἀπατηλόν. Ἡ ἀδυναμία τῆς εἶναι παροδική. Ἡ δύναμις αὐτῆς εἶναι ἀκατάβλητος. *«Πύλαι Ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς»*. Διότι ἔχει ἀγνότητα, πίστει, καθαρότητα φρονήματος, εὐκρίνεια συναισθηματος ἀγάπης πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ. Ἀδυναμίαν ἔχει ὡς πρὸς τὰ ἐνεργούντα πρόσωπα. Ὁ μέγας αὐτῆς ἀντίπαλος, ὁ Παπισμὸς, εἶναι ὁ πρώτος αἴτιος τῆς ἀδυναμίας αὐτῆς ὑπόπλως καὶ φανερῶς πολεμῶν αὐτήν, διαβάλλων καὶ συκοφαντῶν καὶ εἰς πάσας τὰς περιστάσεις τὰς δεινὰς ὑπονομεύσας καὶ τὸ Κράτος τὸ Ἐλληνικόν, τοῦ ὁποῦ ἡ ἀδυναμία εἶνε καὶ ἀδυναμία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ὁρθοδόξου. Ἀπόδειξις τῆς ὑπονομεύσεως ταύτης καὶ τῆς χαλαρώσεως τῶν δυνάμεων εἶναι ὁ δόλιος Οὐνιτισμὸς. Καὶ ὁ Προτεσταντισμὸς μὴ τοὺς φανατισμῶς του τοῦ αἰρετικοῦ δὲν εἶναι μικρὸς καὶ ἀσημικτὸς ἀντίπαλος. Καὶ αἱ ἀντιχριστιανικαὶ μυσικαὶ Ἐταιρεῖαι καὶ τὰ συστήματα τὰ ὑπὸ πνεύματος ἀθείας ἢ χαώδους καὶ ἀιαθορίστου θεΐσμου φερόμενα καὶ καταχθονιώτατα δρῶντα, καὶ ταῦτα πάντα εἶναι ἐπιβουλόμενα ἐχθρό. Κατὰ πάντων τούτων οφείλει ὁ Ἰερὸς Κλήρος τῆς Ὁρθοδόξιας, ἐν τῇ ὁποίᾳ τὰ πρώτα φέρει ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθοδοξία, νὰ ἀντιπεξέλθῃ μετὰ πίστιν μαρτυρικὴν, ἀληθῶς καὶ οὐσιαστικῶς ὁμοίαν πρὸς τὴν τῶν πρώτων Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἀποστολικῶν Πατέρων. Οἱ ὀρθόδοξοι κληρικοὶ πρέπει νὰ διευθύνωνται ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Σταυροῦ τὴν ἀγάπην τοῦ συναισθηματος τῆς ἀμέσου ἐξαρτήσεως ἀπὸ τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ. Τότε οὔτε χρήματα, οὔτε ψευδαἰεῖς δόξαι, οὔτε προσωποληψία, οὔτε παιδαριῶδεις ἀναρχονισμοί, οὔτε κοιμητισμὸς, οὔτε συσχηματισμοὶ παντὸς εἴδους, οὔτε ἀγῶνες πλήρεις ραβιουρίας καὶ δόλου πρὸς κατάληψιν θέσεων θὰ ἐμποδίζον τὴν εἰς μίαν ψυχὴν καὶ καρδίαν ἐνότιαν καὶ τὴν ὑπερ τῆς Ἐκκλησίας ἀμαπαρνήσιν τῶν Ἀπο-

στόλων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἡ νίκη θὰ ἐπακλουθήσῃ, διότι ἡ ἀγνότης καὶ τελειότης τῆς πίστεως εἶναι ἀδιάφθορος καὶ ἀμίαντος. Χρειαζέται μόνον ἡ ἀγνότης καὶ τελειότης τῆς πίστεως νὰ ὑπάρξῃ εἰς τὰς καρδίας πάντων. Διότι καὶ ὀλίγοι μὴ ἔχοντες τὴν ἀγνότητα καὶ τελειότητα ταύτην, ἀλλὰ νοσοῦντες ἐγωϊστικότητα, αὐτοὶ δύνανται νὰ ἦναι τὰ διαλυτικὰ στοιχεῖα ἐν τῷ ἐνὶ σώματι καὶ τότε *«κέκρηεν ἡ ἀρμονία, σεσάθρωται ἡ οἰκοδομή»*.

Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους ἀγάπην ἀποστολικὴν ἵνα ἀναστημένοι καὶ ζῶντες ἐν τῷ ἔργῳ ἀναδειχθῶμεν

+ Ὁ Καλαβρῦτων καὶ Αἰγιαλείας ΤΙΜΟΘΕΟΣ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Τί λέγει ἡ ὀγιὴ ἐπιστήμη περὶ τῆς σχέσεως αὐτῆς πρὸς τὴν θρησκείαν. — N. Stanley καὶ Sir N. Fleming.

[Γράμματα ἐξ Ἀγγλίας]

Ὁ μέγας φυσιοδίφης Βάκον ἔλεγεν, ὅτι ἡ ἐπιστήμη ὁμοιάζει ποτήριον πλήρες ὕδατος. Ἐκεῖνος ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ σβύσῃ τὴν δίψαν του ἐξ ὀλοκλήρου πρέπει, εἶπε, νὰ πῖν τὸ ποτήριον μέχρι τρυγός. Καὶ ἐνῶ οὗτος ἱκανοποιεῖ τελειῶς τὴν ἐφσιν αὐτοῦ, ὅπως γνωρίσῃ τὴν πρώτην αἰτίαν τοῦ παντὸς καὶ τὸν τελικὸν σκοπὸν τῶν ὄντων, καὶ καταντᾷ εἰς τὴν ἀκλόνητον πίστιν εἰς Θεὸν Δημιουργόν, Προνοητὴν, Ἀρχὴν καὶ Τέλος τῶν ἐπὶ γῆς ὄντων, τουναντίον ἐκεῖνος, ὅστις ἐγγίζει μόνον τὰ χεῖλη του εἰς τὸ πλήρες ὕδατος ζῶντος ποτήριον τῆς ἐπιστήμης δὲν ἀισθάνεται οὐδεμίαν ἱκανοποίησιν πνευματικὴν καὶ καταλήγει εἰς τὸ ψευδὲς καὶ ἀνυπόστατον συμπέρασμα, ὅτι τὰ πάντα οφείλονται εἰς τὴν τύχην καὶ στεροῦνται ἀφρηγίας πανσόφου καὶ παντοδυναμοῦ καὶ τέλους καὶ προορισμοῦ ἀναλόγου τῶν ἐν αὐτοῖς δυνάμεων καὶ ἐπιδεκτικότητων. Καὶ ἡ ἀλήθεια αὕτη ἐπεβεβαιώθη καὶ ἐπιμαρτυρεῖται καθ' ἡμέραν. Ἐπιστήμονες καταναλώσαντες τὴν βιοτὴν αὐτῶν εἰς ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας καὶ λευκανθέντες ἐν τῇ ἐκζητήσει τῆς ἀληθείας πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς ἀνθρωπότητος διαδηλοῦν ἐκάστοτε τὴν ἀδιάσειστον πεποίθησιν αὐτῶν περὶ ὑπάρξεως Θεοῦ Δημιουργοῦ καὶ Κυβερνήτου τοῦ παντὸς, ἐμβαλόντος ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἀνθρώπου τὴν θρησκευτικότητα ὡς ἐν ἐκ τῶν πρώτων καὶ στοιχειωδῶν συναισθημάτων, ἅτινα ἀποτελοῦν τὴν ψυχικὴν φύσιν αὐτοῦ. Οἱ σεμνοὶ οὗτοι σκαπανεῖς τῆς ἐπιστήμης, παλαιοὶ καὶ νέοι, ἀναγνωρίζοντες ὅτι ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προχωρήσῃ πέραν τῶν ἐφικτῶν εἰς τὴν πεπερασμένην ἡμῶν διάνοιαν ὀρίων, ἀποκλύπτονται πρὸ τῶν ἐξ Ἀποκαλύψεως ἀληθειῶν, εὐλαβῶς ἀποδέχονται τὴν ἐνανθρώπησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἀναμολογοῦν τὸ κοσμοσωτήριον ἔργον, ὅπερ Οὗτος ἀνέλαβε διὰ τῆς ἐνσαρκώσεώς Του. Παρίσταται τις ἐξ ἄλλου μέρους νεαρῶν καὶ ἀπτήνων νεοσσῶν, οὕτως εἰπεῖν, τῆς ἐπιστήμης, οἵτινες τὴν ἐπιπολαιότητα ἔχοντες ἀνάμικτον μετὰ τῆς ἀμαθείας ἀνερευθιάστως διακηρῦττιον, ὅτι τὰ πάντα ὄψασιν καὶ ὅτι ἐφθασαν εἰς τὸ συμπέρασμα (!) ὅτι ὁ κόσμος ἐκ τύχης προήλθεν εἰς τὸ εἶναι καὶ ὅτι

οὐδὲν ὑπάρχει πέραν τοῦ ψυχροῦ χαινόντος τάφου, ὅστις θὰ δεχθῆ τὸ ἀσθενικὸν σαρκίον μας. Ἐκεῖνοι εἶναι οἱ μεγάλοι ὑποφῆται τῆς ὑγιοῦς σοφίας καὶ τῆς εὐημερίας τῆς ἀνθρωπότητος· οὗτοι οἱ καλλιεργηταὶ τῆς δυστυχίας καὶ τῆς ἀπογνώσεως, τὴν ὁποίαν ἀντλεῖ ὁ ἄνθρωπος ἐκ τῶν ὑλιστικῶν θεωριῶν τῶν. Ἐκεῖνοι ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουν ἔτι καὶ σήμερον τὸ ἄλλας τῆς γῆς καὶ τὰ αἰμοσφαίρια τὰ ὑγιᾶ τὰ καθιστῶντα τὸν ἄνθρωπον ὄργανισμὸν ἰκανὸν νὰ ἀντιμετωπίσῃ παντὸς εἴδους ἀσθενείας· οὗτοι ἀνέκαθεν ὑπῆρξαν ἡ κοινωνικὴ λύμη καὶ διεδραμάτισαν τὸν ὄλον τῶν φραγοκτιῶν τῶν ὑποσκαπτόντων τὸν ὄργανισμὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Αἱ σκέψεις αὐταὶ ἀνεκφυῖαν ἐν τῇ διανοίᾳ μου κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας, καθ' ἃς δύο ἐκ τῶν κορυφαίων ἐπιστημόνων τῆς Ἀγγλίας, μὴ ἔχοντες οὐδένα ἀπολύτως ἰδιαιτέρον δεσμόν μετὰ τῆς Θεολογικῆς Ἐπιστήμης, ἀνεκοίνωσαν ἐνώπιον ἀκροατηρίων ἐκλεκτῶν ἀμφοτέρω τὰς πεποιεθῆσαι αὐτῶν προκειμένου περὶ θρησκείας καὶ τῶν ἀποτελούντων τὴν βῆσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ ὑπερφυῶν θαυμάτων.

Ὁ πρῶτος τούτων εἶναι ὁ καθηγητὴς τῆς ἀστρονομίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Καίμπριτζ **A. Stanley Eddigton**, ὁ περίφημος οὗτος καὶ ἀνὰ σύμπαντα τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον γνωστὸς ἐρευνητής. Οὗτος ὁμιλῶν τῇ 22 Μαΐου ἐ.ἐ. ἐν τινι τῶν πολυαριθμῶν αἰθουσῶν τοῦ Λονδίνου, εἰς τὰς ὁποίας χιλιάδες κόσμου μεταβαίνουν πρὸς διαφωτισμὸν ἐπὶ τῶν μεγάλων ζητημάτων, τῶν ἀπασχολούντων τὸ σύγχρονον πνεῦμα, καὶ ἔχων ὡς θέμα «τὴν ἐπιστήμην καὶ τὸν ἀόρατον κόσμον» εἶπε μεταξὺ ἄλλων : «Ἡ ἐπιστήμη εὐρισκομένη ἐνώπιον συναθροίσεως ἀτόμων διαπνεομένων ὑπὸ ἀγάπης πρὸς τὸ Ὑπερτάτον Ὄν καὶ τὸν πλῆσιν καὶ ἐκδηλούντων τὰ διακατέχοντα αὐτοὺς συναισθήματα διὰ προσευχῆς ζωῆς ἐξαγιαζούσης τὸ περιβάλλον καὶ παρασυρούσης καὶ τοὺς παρόντας τυχόν ἀδιαφόρους εἰς ἀνάτασιν πνευματικὴν καὶ ἐπαρῆν μετὰ τοῦ Ὑπερτάτου Ὄντος, ὀφείλει νὰ σταθῆ ἐν εὐλαβείᾳ καὶ νὰ μὴ θελήσῃ, ὅπως δι' ἐμπειρίας ἐπιστημονικῆς ἐξηγήσῃ τὸ συναρπαστικὸν τοῦτο φαινόμενον. Τὰ συναισθήματα καὶ ἡ ψυχικὴ διάθεσις τῶν ἀτόμων τούτων εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκτιμηθῶν ἐπὶ τῇ βῆσει τῶν πραγμάτων, ὧν λαμβάνομεν πείραν διὰ τῶν σωματικῶν ἡμῶν αἰσθήσεων. Ἀπομακρύνετε, εἶπε, ἀπὸ τὴν διάνοιάν Σας τὴν ιδέαν, ὅτι εἶναι δυνατόν ὁ φυσικὸς νόμος νὰ καταβροχθίσῃ τὴν θρησκείαν. Ἐάν, εἶπε, κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς ἀνακωχῆς κατέλθῃ ὄν τι λογικὸν ἐξ ἄλλου πλανήτου καὶ παραστῆ μάρτυς τῶν ἑκατομμυρίων Ἀγγλῶν, οἵτινες ἐν σιωπῇ νεκρικῇ προσεύχονται ὑπὲρ τῶν κατὰ τὸν μέγαν πόλεμον φρονευθέντων καὶ θανόντων, εἶναι ἀδύνατον νὰ δυνηθῆ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν μεγαλειώδη ταύτην σιωπὴν, ἂν δὲν γνωρίζῃ τὴν ιδέαν καὶ τὸ ἐλατήριον, ὅπου ὑπάρχει ὀπισθεν αὐτῆς. Ὁ ἐπισκέπτης οὗτος ἴσως θὰ ἀντιληφθῆ τὰ ἐξωτερικὰ αἷτια τὰ προκαλοῦντα τὴν σιωπὴν τῶν ἑκατομμυρίων τούτων ἀτόμων, πλην δὲν θὰ δυνηθῆ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ σιωπὴ ἔχει καὶ σκοπὸν ἀντικειμενικὸν τὸν καὶ ἀποτελοῦντα τὴν οὐσίαν τοῦ ὄλου γεγονότος».

Μετὰ τὰς κατηγορηματικὰς δηλώσεις τοῦ σοφοῦ Καθηγητοῦ, ὅστις, εἰρησθῶ ἐν παρόδῳ, ἔχει ἀπὸ τινος συγκεντρώσει τὴν ἐπιστημονικὴν δυναμικότητα αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θεωρίας τοῦ Ἀϊνστάϊν, ἣν προσπαθεῖ νὰ ἀνατρέψῃ, ἕτερος σοφὸς καὶ διαπρεπὴς Καθηγητής, ὁ πολὺς Sir A. Fleming, ἐν τινι διαλέξει «περὶ γενέσεως τοῦ ἀνθρώπου» ἐποίησατο τὰς κάτωθι ἀνακοινώσεις, τὰς ὁποίας διὰ τὴν σπουδαιότητα αὐτῶν ἰν extenso μεταφέρομεν εἰς τὰς στήλας τῆς «Ἐκκλησίας».

«Τὸ χάσμα, εἶπε, μεταξὺ ἐμφύγων καὶ ἀψύγων ὄντων δὲν ἐγεφυρώθη, μολονότι βιολόγοι τινές, ὡς ὁ Bastian, ἰσχυρίσθησαν ὅτι παρήγαγον ζῶντας ὄργανισμοὺς ἐξ ἀψύχου ὕλης. Τὰ ἀποτελέσματα ὅμως προσφάτου ἐργασίας εἶνε ἐναντίον τοιούτου συμπεράσματος. Αἱ μεγάλα ἐπιτυχία ἐν ταῖς ἐπιστημονικαῖς ἐφευρέσεσιν, ἰδίᾳ κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα, κατέληξαν εἰς τὴν πεποιθήσιν ὅτι ἡ τάξις ἐν τῇ φύσει ἢ, ὅπως ὀνομάζομεν ἄλλως αὐτήν, ἐν τοῖς φυσικοῖς νόμοις, εἶναι ἀμετάβλητος. Ἄλλαις λέξεσιν ὅχι μόνον ὑπάρχει τάξις ἐν τῇ φύσει ὀρισμένη καὶ ἀμετάβλητος, ἀλλὰ καὶ αἱ συνέπειαι τῶν φαινομένων ἦσαν πάντοτε αἱ αὐταὶ καὶ εἶναι χωρὶς ποσῶς νὰ μεταβληθῶν. Τὰ θαύματα, εἶπεν, εἰσὶν ἀποτέλεσμα ἐνεργείας δυνάμεων ἀγνώστων εἰς ἡμᾶς... **Ἡ ἀδιαμφισβήτητος ἀλήθεια ὅσον ἀφορᾷ τὸ μέγιστον ὄλον τῶν ὑπερφυσικῶν γεγονότων, ἦτοι τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, συνετέλεσε νὰ καταστήσῃ δυνατὰ καὶ πιθανὰ ὅλα τὰ ἄλλα θαύματα.** Δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἐπαρκὴς ἐξηγήσις τῆς αἰφνιδίως γενέσεως καὶ ἀναπτύξεως τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὑπερφυσικά γεγονότα, ἅτινα προηγήθησαν καὶ συνώδευσαν αὐτήν. Ἡ ἱστορία αὐτῆς οὐδόλως συμφωνεῖ πρὸς τὰς ἱστορίας τῶν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων δημιουργηθεισῶν θρησκειῶν, οἷαι εἶναι : ὁ Μωαμεθανισμὸς, ὁ Βουδδισμὸς. Ὁ Μωαμεθανισμὸς κυρίως διεδόθη διὰ τοῦ ξίφους, πλὴν ὁ Χριστιανισμὸς παρὰ τὴν βιαστικότητα τοῦ ξίφους ὑπερίσχυεν ἐκείνου. Παραμένει τὸ γεγονός, ὅτι πρὸ τῆς Ἀναστάσεως οἱ Ἀπόστολοι ἐμφανίζονται ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις ὡς ὁμᾶς ἀνθρώπων τὰ ἑαυτῶν ζητούντων, εἰς τῶν ὁποίων προῦδωκεν, ἕτερος ἠρηθῆ καὶ ἀπαντες ἐγκατέλιπον τὸν Διδάσκαλον κατὰ τὴν κρίσιμον στιγμήν. Μετὰ τινὰς ἐβδομάδας ἀπετέλουν λόχον ἀνθρώπων πλήρη θάρρους, παρὰ τὰς ἀπειλὰς, τοὺς διωγμοὺς, μαρτυρούντων περὶ τῆς Ἀναστάσεως καὶ τοῦ μεσσιακοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου αὐτῶν.

Οὐδὲν ὑπάρχει βεβαιότερον τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἐθεμελιώθη ὄχι ἀπλῶς ἐπὶ τῆς ἠθικῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ἐπὶ τῆς μαρτυρίας αὐτοπτῶν τοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως. Αἱ προσπάθειαι τινῶν ὅπως ἀπομακρύνουν τὰ ὑπερφυσικά στοιχεῖα ἐκ τοῦ γραπτοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ ἢ ἀγνοήσουν καὶ ἀρνηθῶν τὰς ὑπερφυσικὰς δυνάμεις τοῦ Σαρκωθέντος Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀποστεροῦν τὰς δυνάμεις ταύτας τῶν ἰδιοτήτων, ἃς κέκτηνται ὅπως θεραπεύσουν τὶς ἀνθρωπίνους ἀσθενείας. Ὁ μελετῶν ἀμερολήπτως τὴν ἱστορίαν τοῦ παρόντος καὶ παρελθόντος δὲν δύναται ἢ ν' ἀποδεχθῆ ὅτι μόνον τὰ ὑπερφυσικά χαρίσματα καὶ ἡ χάρις παρέχουν ὑπό-

ἐν βαθυτάτῃ κατανύξει συγκινήσασα μέχρι δακρύων τοὺς παρασιάντας.

Καθ' ἃ ἀναγράφει ἡ «Κυθηραϊκὴ» τῇ πρωτοβουλίᾳ καὶ ἀόκνῳ προσπαθείᾳ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Κυθήρων κ. Λωροθέου ἰδρυθῆ Ἀγαθοεργὸν Ταμεῖον τῆς μητροπόλεως Κυθήρων «Ἡ Μυριδιώτισσα» ἐπὶ τῷ τέλει ἀνεγέρσεως ἀντιφθισικοῦ Σανατορίου. Ἄμα τῷ ἀγγέλματι διεβιβάσθη πρὸς τὴν Α. Σ. παρ' ἀνωμόμων Κυθηρίων δωρεὰ 200.000 δραχ. ὑπὲρ εὐδωσέως τοῦ ἔργου.

—Ἡ ἀνὰ τὰς ἐπαρχίας κατηχητικὴ κίνησις ἤρξεν ἀπὸ τινος χρόνου νὰ παρουσιάσῃ πλουσίαν πνευματικὴν ἀπόδοσιν. Οὕτως ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τοῦ ἐν Κριεκουκίῳ τῆς ἐπαρχίας Ἡλείας παρὰ τῇ αὐτόθι Χριστιανικῇ Ἐνώσει τῶν Νέων λειτουργοῦντος Κατηχητικοῦ σχολείου ἐτελέσθη δημοτελής ἑορτή, καθ' ἣν ὁ διευθυντὴς αὐτοῦ καὶ καθηγητὴς τοῦ Γυμνασίου αἰδεσ. Οἰκονόμος κ. Γεώργ. Γιαννακόπουλος ὁμιλήσας ἐξῆρε τὴν σπουδαιότητα τῶν Κατηχητικῶν σχολείων. Χορὸς μαθητῶν προπονηθεὶς ὑπὸ τοῦ μουσικοδιδασκάλου κ. Π. Δινάρδου ἔψαλεν ὕμνατα θρησκευτικὰ μελωδικῶς. Ἀκολουθῶς ὁ κ. Γ. Γιαννακόπουλος ἔδωκε τὸν λόγον εἰς τὸν καθηγητὴν κ. Σωτ. Γεώργαν, ὁμιλήσαντα ἐπικαιρῶς, μεθ' ὃ ἠδύχαριστος τὸ πολυπληθὲς ἐκ γονέων καὶ κηδεμόνων τῶν μαθητῶν ἀκροατήριον, καὶ οὕτως ἔληξεν ἡ σεμνὴ καὶ ἐπιβλητικὴ αὕτη ἑορτή.

—Ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Φθιώτιδος λειτουργεῖ ἀπὸ τίνος ἐν Λαμίᾳ «Ἁγιοταφικὴ Ἐταιρεία» προικοδοτηθεῖσα διὰ συνεισφορῶν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Κοινοτικῶν συμβουλίαν τῆς περιφερείας, δι' ἐπιχορηγήσεως τοῦ δήμου Λαμιῶν καὶ διὰ συνδρομῶν τῶν ἑταίρων. Ἐπ' ἴσης δ' ἐν τῇ παρὰ τὴν Λαμίαν Μονῇ Ἀντινίτης λειτουργεῖ «Ἀντιφθισικὴ Ἐταιρεία», ἧς ἐπίτιμος Πρόεδρος εἶναι ὁ σεβ. Μητροπολίτης Φθιώτιδος, ὅστις καὶ προσήνεγκεν ὡς πρώτην προσφορὰν ὑπὲρ αὐτῆς 10000 δραχμῶν.

—Ἐν Λαμίᾳ συστάθη τῇ πρωτοβουλίᾳ καὶ χρηματικῇ ἐνισχύσει τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Φθιώτιδος ἡ πρώτη φιλανθρωπικὴ ὁργάνωσις τῆς πόλεως ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Σύλλογος φιλοπτύχων ὁ Εὐαγγελιστῆς Λουκάς». Σκοπὸς τοῦ Σωματείου, οὗτινος ἐπίτιμος Πρόεδρος τυγχάνει ὁ σεβ. μητροπολίτης Φθιώτιδος, εἶναι ἡ ὁργάνωσις καὶ συστηματικὴ ἐξάσκησις τῆς φιλανθρωπίας ἐν τῇ πόλει τῆς Λαμίας. Πρόεδρος τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Συλλόγου ἐξελέγη ὁ ἐκεῖ καθηγητὴς τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς κ. Ἰω. Καρμύρης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ

Ἡ «Νέα Ἐφημερίς» τῶν Τυράνων ἀναφέρει ὅ,τι ἡ γνωστὴ νεότευκτος ἄλβανικὴ ψευδοσύνδος ἀπεφάσισε νὰ ἀποστείλῃ εἰς Ἀγγλίαν ἀριθμὸν τινα ἄλβανῶν σπουδαστῶν πρὸς θεολογικὰς σπουδὰς, ἀφοῦ οὐδεμία μὲν ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀνεγνώρισε τὸ νέον ἄλβανορθόδοξον καθεστῶς, ἡ δὲ Ἀγγλία ἐπετέλεσεν ἐπ' ἐσχάτων μεγάλας προόδους εἰς τὴν «Θεολογίαν». Συγχρόνως λαμβάνεται πρόνοια ἀποκηρύξεως τῆς βυζαντινῆς ἐκκλησ. μουσικῆς ἐκ τῶν ὀρθοδόξων ἐν Ἀλβανίᾳ γαῶν καὶ ἀντικαταστάσεως αὐτῆς διὰ τῆς ρωσσοικῆς ἐκκλησ. μουσικῆς. Ἐπὶ τούτοις προλέγεται

ἵνα θὰ γενικευθῇ ἡ χρῆσις τῆς ἄλβανικῆς γλώσσης ἐν τῇ λατρείᾳ.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὁ Πάπας ἔγραψε πρὸς τὸν καρδινάλιον Γάσπαρην ἀνοικτὴν ἐπιστολὴν διὰ τῆς ὁποίας διαμαρτύρεται ἐντονότατα κατὰ τῶν δηλώσεων τοῦ κ. Μουσσολίνι πρὸς τὴν Ἱταλικὴν Βουλὴν καὶ τὴν Γερουσίαν, καθ' ἃ; τὸ ἔργον τῆς ἀνατροφῆς τῆς Ἱταλικῆς νεότητος ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ Φασιστικὸν Κράτος. Ἡ ἐν λόγῳ ἐπιστολὴ σχολιάζεται ζωηρότατα ἐν τοῖς ἀρμόδιοις ἰταλικοῖς κύκλοις κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον, καθ' ὅσον τῇ ἐπαύριον τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς θὰ ἐπηκολούθει ἡ μεταξὺ τῆς κυβερνήσεως καὶ τοῦ Βατικανοῦ ἀνταλλαγὴ τῶν κυρώσεων συμφωνίας τοῦ Λατερανοῦ, ἧτις ὄντως καὶ ἐγένετο.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος. Ἡ Ἐκκλησία Κύπρου ἐπὶ τουρκοκρατίας (1571—1878). Ἀθήνησι 1929.—Εἰς τρία διηρημένη ἢ πραγματεία αὕτη κεφάλαια ἐξετάζει τὰ κατὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Ὁρθ. Ἐκκλησίας ἐν Κύπρῳ εὐθὺς μετὰ τὴν τουρκικὴν κατάκτησιν, τὴν ἐσωτερικὴν τῆς κατάστασιν καὶ τὰ κατὰ τοὺς αἰῶνας ιη' καὶ ιθ' ἀνωμαλίας ἐκ τῆς τουρκικῆς καταδυναστεύσεως. Τὸ ἔργον εἶναι συνεταγμένον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πηγῶν, συμπληροῦ δὲ οὐσιώδη κενὰ τῶν περὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου γνωστῶν ἔργων ἰδίᾳ τοῦ J. Hackett.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Εἰς μνήμην Λουκίας Ἀσ. Ζαῖμη

Ἡ «Ἑλληνίς» προκηρύσσει διαγώνισμα πρὸς συγγραφὴν βιβλίου πρὸς «παραμυθίαν τῶν πενθούντων καὶ θλιβομένων διὰ τὴν ἀπώλειαν προσφιλῶν ὑπάρξεων» ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὄρους :

1) Ἡ συγγραφὴ τοῦ βιβλίου θὰ γίνῃ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διδασκαλίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

2) Θὰ ἀποτελῆται ἀπὸ 8 ἕως 10 τυπογραφικὰ φύλλα, σχήματος 8ου (12×16).

3) Τὰ χειρόγραφα θὰ ὑποβληθῶν εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς «Ἑλληνίδος» μέχρι τέλους Μαΐου 1930 (Λεωφ. Ἀμαλίας ἀρ. 33)

4) Εἰς ἕκαστον χειρόγραφον δεόν νὰ ἦ προσηρητημένος κλειστὸς φάκελλος φέρων ρητὸν ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς πρὸς διάκρισιν, τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως καὶ τὸν τίτλον τοῦ βιβλίου, ὃν κρίνει κατάλληλον ὁ συγγραφεύς.

5) Ἡ Ἐπιτροπὴ, ἡ ὁποία θὰ κρίνῃ τὰ ὑποβλησόμενα χειρόγραφα, θὰ καταρτισθῇ ἐξ ἀνεγνωρισμένου κύρους θεολόγων κληρικῶν ἢ λαϊκῶν.

6) Ἐπαθλον ὀρίζεται τὸ ποσὸν 15.000 δραχμῶν καὶ 100 ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου

7) Τὸ βραβευθὸς ἔργον καθίσταται κτῆμα τοῦ ἀγωνοθέτου, ὅστις θὰ ἀποφασίσῃ διὰ τὴν ἐκδοσιν αὐτοῦ.

8. Τὸ βιβλίον ἀφιερωθήσεται εἰς τὴν μνήμην τῆς αἰδίου Προέδρου τῆς «Ἑλληνίδος» Λουκίας Ἀσ. Ζαῖμη, ἧς θὰ προταχθῇ καὶ ἡ εἰκὼν.

Τύποις «Φοῖνικος» Ὁδὸς Σταδίου 44, Ἀθήναι

Η ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΕΙΣ ἉΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Δάφνη, ἐπίνοιον Καρυῶν 21—5—29.—Εἶναι ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς ἐν τῇ Ἁγίῳ Ὄρει διαμονῆς τῶν ἐκδρομέων. Εἰς τὴν Δάφνην, τὸ μαγευτικὸν ἐπίνοιον τῶν Καρυῶν, καταφθάνουσι αἱ ἐμάδες τῶν φοιτητῶν μετὰ τῶν Καθηγητῶν τῶν, οἵτινες συναντῶνται μετὰ δωδεκαήμερον ἀποχωρισμόν, διὰ τὴν ἀναπλεύσασιν εἰς Περαιᾶ διὰ μέσου τῆς Θεσσαλονίκης. Ἐν αἰσθητικῇ κυριαρχεῖ εἰς τὰ πρόσωπα ὄλων. Εἶναι ἡ χαρὰ καὶ ἡ συγκίνησις, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθησαν ἐκ τῆς ἱερᾶς ταύτης ἀποδημίας, ἐκ τῆς ὁποίας πολλὴν τὴν ὠφέλειαν ἀπεκόμισαν ἐξ ἐμπόψεως οὐ μόνον θρησκευτικῆς καὶ ἔθνικῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπιστημονικῆς, διότι ἡ ἐκπαιδευτικὴ αὕτη ἐκδρομὴ τοιοῦτον ἔδει νὰ ἐπιτελέσῃ προορισμόν. Οἱ ἐκδρομεῖς δηλονότι, ἐλθόντες εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τὰ ἱερὰ σεβάσματα τοῦ Ἁγώνιμου Ὄρους δὲν ἔζησαν μόνον τὴν ζωὴν τῆς ἀρετῆς καὶ ἐμελέτησαν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸν ἀσκητικὸν βίον τῆς μοναστικῆς πολιτείας τοῦ Ἁθῶ, δὲν ἠσθάνθησαν μόνον ψυχικὴν ἀγαλλίασιν ἐκ τῆς θέας τῶν ἀμυθῆτου ἀξίας ἔθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν κειμηλίων, ἀλλ' ἐσπούδασαν ἐπὶ τόπου τὴν καθόλου χριστιανικὴν τέχνην τῶν βυζαντινῶν χρόνων, ἣτις διατηρεῖται ἀναλλοίωτος ἐν πολλοῖς εἰς τὰ μνημεῖα ταῦτα τοῦ μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Εἰς περιωνύμους βιβλιοθήκας ἐν αἷς περικλείονται πολῦτιμα καὶ πλούσια φιλολογικὰ μνημεῖα εἰς χειρόγραφα, ἀναγόμενα εἰς πάσας σχεδὸν τὰς περιόδους τῆς ἑλλ. χριστ. γραμματολογίας, εἶδον οἱ ἐπισκέπται τοῦ; δύο τρόπους τῆς γραφῆς, τὴν μεγαλογράμματον καὶ μικρογράμματον, μὲ τὰς ποικιλίας αὐτῆς παραλλαγῆς, ἀπεθαύμασαν τοὺς μεμβρανίους καλλιγραμμάτους κώδικας, τοὺς ὁποίους κοσμοῦσιν αἱ πολῦτιμοι μικρογραφαὶ ἠκυμνῶνται διὰ τὴν σύνθεσιν τῶν χρωμάτων καὶ τὴν σπουδαιότητα τῆς τέχνης, παρατήρησαν χειρόγραφα παντὸς εἶδους, τινὰ τῶν ὁποίων εἶναι καλλιμψηστα, καὶ πλεῖστα εἰλητάρια χρυσοῦλα, ἀργυροῦλα, μολυβδοῦλα, συγγίλια, ὡσαύτως δὲ καὶ ἀνεκμετάλλευτα ἐπίσημα ἔγγραφα ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἐναποκείμενα, ἅτινα προώρισται νὰ ἐπιχρῶσιν ἀρκετὸν φῶς εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν μέσων χρόνων τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Πάντα τὰ χειρόγραφα εἶναι ταξιθετημένα κατ' εἰδικὴν ἀρίθμησιν καὶ καταγεγραμμένα ἐν τοῖς εἰδικαῖς καταλόγοις ὑπὸ διαφόρων Ἑλλήνων ἐπιστημόνων ἢ λογίων μοναχῶν. Ἐκ τῆς καταστάσεως δέ, εἰς τὴν ταῦτα εὐρίσκονται σήμερον, ἔμειναν εὐχαριστημένοι οἱ ἐπισκέπται, δι' ἃ ἠσθάνοντο τὴν ἀνάγκην πάντοτε νὰ ἐκφράζωσι τὴν χαρὰν τῶν καὶ νὰ συγχαίρωσι τοὺς ἀξιότους τῆς ἀποστολῆς τῶν βιβλιοφύλακας μοναχοὺς διὰ τὴν περὶ πάντων τῶν κειμηλίων ἐπιδεικνυμένην ὑπ' αὐτῶν διηγετικὴν μέριμναν καὶ ἐπιέλειψιν.

Μετ' ἰδιαζούσης δὲ προσοχῆς ἐπεσκέπτοντο τὰ καθολικὰ τῶν μονῶν, ὅπου ὄλεπε: τις τὸν σταυροειδῆ

ῥυθμὸν τῆς βυζαντινῆς ἀρχιτεκτονικῆς κατὰ τὸ κρητῆσαν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει σύστημα, κατ' ἃ τὰ ἐγκάρσια κλιτῆ ἀποτελοῦσιν οἱ εὐρεῖς χοροὶ τῶν ψαλτῶν. Ἐὰ περιλαμπερὰ ταῦτα ἱερὰ οἰκοδομήματα, ὅπου διατηρήθη ἀναλλοίωτος ἡ βυζαντινὴ τέχνη διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἐγείρονται μεγαλοπρεπῶς ἐν τῇ μέσῳ τῶν αὐτῶν τῶν Μονῶν εἰς τὰς ὁποίας προσβίδουσι ἰδιάζουσαι αἰγλήν καὶ γραφικότητα, κύριον γνώρισμα τῆς βυζ. Ἀρχιτεκτονικῆς. Βλέπων τις τὴν γενικὴν ἀψοφίν τῶν μονῶν, ἰδίᾳ τῶν παλαιῶν, ὅπου διατηρεῖται εἰσέτι ὁ ῥυθμὸς τῆς ἀρχιτεκτονικῆς τῶν βυζ. χρόνων, καὶ τὰς ὁποίας περιβάλλουσι τὰ ἰσχυρὰ τεῖχη μὲ τοὺς ὑψηλοὺς καὶ πολυπόρους πύργους, λαμβάνει πλήρη εἰκόνα μεσαιωνικῆς πόλεως ἐν μικρογραφίᾳ. Εἰς τὰς τοιχογραφίας τῶν καθολικῶν τῶν ναῶν παρατήρησαν οἱ ἐκδρομεῖς τὴν ἀρμονικὴν διάταξιν τοῦ κατὰ τὸν Θ'. αἰῶνα ἀποκρυσταλλωθέντος εἰκονογραφικοῦ δογματικοῦ καὶ λειτουργικοῦ κύκλου. Ὁ Καθηγητὴς τῆς Χ. Ἀρχαιολογίας καὶ ἀρχηγὸς μίξις τῶν ἐμῶν κ. Σωτηρίου πανταχοῦ καὶ ἐν πάσῃ δεδομένη εὐκαιρίᾳ ἀνέπτυσσε διὰ μακρῶν εἰς τοὺς φοιτητὰς τὴν ἀξίαν καὶ τὴν σπουδαιότητα τῆς τέχνης τῶν βυζ. τούτων μνημείων περὶ τῶν πᾶσαν πρὸς τοῦτο λεπτομερῆ ἐρμηναίαν καὶ ἐξήγησιν. Εἰς τὸν ναὸν τοῦ Πρωτάτου, ὅστις ἀποτελεῖ τὴν μοναδικὴν Βασιλικὴν τοῦ Ἁθῶ, εἰς τὴν ὁποίαν περισώζονται αἱ ἀρχαιότεραι τοιχογραφίαι τοῦ Ἁγ. Ὄρους, ἔργου τοῦ περιφήμου Μιχαὴλ Πανσελήνου. Ὁ κ. Καθηγητὴς ὠμίλησεν ἐμπεριστατωμένως περὶ τῆς ἱστορίας καὶ τῆς καθόλου τέχνης τῶν μονῶν τοῦ Ἁθῶ. Ὁμιλῶν δὲ περὶ τῆς εἰκονογραφίσεως τῶν ναῶν καὶ τῶν τραπεζῶν ἔκαμε λόγον περὶ τῶν ἐκεῖ ἀκμασασῶν δύο σχολῶν τῆς ζωγραφικῆς: τῆς μακεδονικῆς, ἣς ἀντιπρόσωπος εἶναι ὁ Μιχαὴλ Πανσελήνος, τὰ ἔργα τοῦ ὁποίου εἶχον πρὸ ὀφθαλμῶν τῶν καὶ ἀπεθαύμαζον τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ ἀκροαταί, καὶ τῆς κρητικῆς ἣτις ἐκπροσωπεῖται ὑπὸ τοῦ Θεοφάνους τοῦ Κρητός, ἔργα τοῦ ὁποίου ὑπάρχουσιν εἰς τὰς τοιχογραφίας πλείστων μονῶν, ἰδίᾳ τῆς Μεγίστης Λαύρας, ἅτινα διακρίνονται διὰ τὴν φυσικὴν ἐκφράσιν, τὴν ζωηρότητα τῶν χρωμάτων καὶ τὸ ἰσχυρὸν διακοσμητικὸν αἶσθημα. Ἐκ δὲ τῶν ὑπαρχόντων μωσαϊκῶν, ἄξια ἰδιαίτερας μνείας εἶναι τὰ τοῦ Νάρθηκος τοῦ Καθολικοῦ τῆς μονῆς Βατοπεδίου, ἅτινα ὄντως διεγείρουσι τὸν θαυμασμόν τοῦ θεατοῦ. Ὡσαύτως δὲ ὑπάρχουσιν ἐγκατεσπαρμένα: ἀνὰ τὰς διαφόρους μονὰς πλείστα εἰκόνας ψηφιδωταί, τινὲς τῶν ὁποίων τιμῶμεναι ὡς θαυματουργικαί, φυλάσσονται ἐντὺς πολυτελεστάτων θηκῶν, καὶ κατέχουσι θέσιν ἐν Ἁθῶ.

Σήμερον ἡ ζωγραφικὴ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἀσκεῖται εἰς περιορισμένην ἀκτίναν. Ἀκμάζει δὲ ὅπωςδὴποτε εἰς τὴν Σκήτην τῶν Καυσοκαλυβίων, ὅπου ὑπάρχει τὸ ἐργαστήριον τῶν Ἰωασαφαίων ζωγράφων, οἵτινες κατασκευάζουσιν εἰκόνας ξένας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς τὴν τέχνην τοῦ Ἁθῶ. Θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον

ἐὰν οἱ μοναχοὶ οὗτοι ἀγιογράφοι ἠσυχολοῦντο μὲ τὴν ἀντιγραφὴν τῶν θαυμαστῶν ἔργων τῆς ζωγραφικῆς τοῦ Πανσελήνου Θεοφάνους κλπ, πράγμα ὅπερ θὰ ἐξυπηρετεῖ τὰ μέγιστα τὴν σύγχρονον πενιχρὰν ἀγιογραφικὴν τέχνην.

Ἡ γλυπτικὴ σήμερον δὲν υφίσταται· ἀντ' αὐτῆς τεχνουργεῖται ἡ ξυλογλυπτικὴ, ἣτις ἀσκεῖται λίαν εὐδοκίμως ὑπὸ τῶν ξυλογλυπτῶν μοναχῶν ἐν εὐρεὶ κύκλῳ· τὰ ἔργα τῶν εἶναι πολλάκις ἐξόχου τέχνης διεγείροντα τὸν θαυμασμὸν τοῦ ἐπισκέπτου.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἐπιστημονικῶν ὠφελειῶν, τὰς ὁποίας ἀπεκρίμασαν οἱ ἐκδρομεῖς, οὐχ ἥμισυ ἐδιδάχθησαν ἐκ τῆς ἀσκητικῆς ζωῆς τῶν σεμνῶν ἀνδρῶν τῶν ἀπαρτιζόντων τὴν μοναστικὴν πολιτείαν τοῦ Ἄθω. Ὡς γνωστὸν ἡ ἀσκησις ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἐπιτελεῖται κατὰ δύο τρόπους: τὸν κοινόριον καὶ τὸν ἰδιόρρυθμον. Κατὰ μὲν τὸν πρῶτον λειτουργοῦσιν 11 μοναί, κατὰ δὲ τὸν δευτέρον πάσαι αἱ λοιπαί. Ἐν ταῖς ἰδιόρρυθμοῖς μοναῖς οὐδὲν τὸ ἀξιοσημεῖωτον, ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον τοῦ συντηρηθῆαι παρετήρησαν οἱ ἐκδρομεῖς.

Κατὰ τὰ λοιπὰ, τ. ἔ. τὸ ἐκκλ. τελετουργικόν, τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα, δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι ἐπικρατοῦσι τὰ αὐτά, ὡς καὶ ἐν τοῖς κοινοβίοις.

Μετὰ θαυμασμῶν καὶ ἄκρας εὐλαβείας παρηκολούθησαν οἱ ἐπισκέπται τὸν ἅγαν αὐστηρὴν ἀσκητικὸν βίον, τὸν ὅποιον μετὰ καρτερίας διάγουσιν οἱ βαθυσεβάστοι μοναχοὶ τῶν κοινοβίων, οἱ ὅποιοι διατρέπουσιν ἐπ' ἀρετῆς, εὐσεβείας καὶ ἀγιότητι βίου. Παρ' αὐτοῖς ἐπικρατεῖ τὸ ἀρχαῖον καὶ γνήσιον πολιτεῖμα τοῦ μοναχικοῦ βίου, τὸ ὅποιον πάντοτε ἀπεπέλει ἀντικείμενον ἰδιαίτερας ἐξάρσεως κατὰ τὰς γενομένας ἐκεῖ προσφωνήσεις καὶ προποσεις τῶν ἐκδρομῶν. Εἰς τὴν ὕψηλὴν καὶ ἰσάγγελον ταύτην μοναστικὴν πολιτείαν βλέπει ὁ ἐπισκέπτης ἐπικρατοῦν ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ τὸ ἰδεώδες σύστημα τῆς κοινοκτημοσύνης τῶν πάντων, ἣτις ἐδράζεται ἐπὶ τῶν αἰώνιων ἀρχῶν τοῦ Εὐαγγελίου τ. ἔ. τῆς ἀγάπης, ἀδελφότητος καὶ ἰσότητος. Ἡ ἐστίασις εἶναι πάντοτε κοινὴ, τῆς αὐτῆς δὲ ἐνδομασίας καὶ ὑποδύσεως τυγχάνουσι πάντες. Ὁ Θεομὸς τῆς νηστείας τηρεῖται ὑπὸ ἄκρας αὐστηρῶν πνεύμα. Κατὰ πᾶσαν δηλονότι Δευτέραν, Τρίτην καὶ Παρασκευὴν παρατίθεται μίαν μόνον λιτωτάτην τράπεζαν ἄνευ οἴνου καὶ ἔλαιου, ἡ κατὰ τὴν τυπικὴν διάταξιν τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐνάτη καλουμένη. Κατὰ δὲ τὰς λοιπὰς παρατίθενται δύο τράπεζαι, ἡ πρώτη τὴν πρωΐαν ἀμέσως μετὰ τὴν ἁεὶαν λειτουργίαν, καὶ ἡ δευτέρα τὸ ἑσπέρας μετὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἑσπερινῶν. Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐπιτρέπεται ἡ ἐστίασις οἰασθήποτε τροφῆς, πλὴν τοῦ κρέατος, ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ κατάλυσις οἴνου. Παρ' ἑλὴν ἕμους τὴν ἅγαν αὐστηρὴν καὶ ἐνδελεχῆ ἀσκησιν εἰς τὴν ὑποβάλλονται οἱ μονασταὶ τῶν Κοινοβίων, θὰ εἶδῃ ὁ ἐπισκέπτης μετ' ἐκπλήξεως εἰ εὐκαιροῦσι πάντες σχεδὸν ἄκρας σωματικῆς εὐρωστίας. Τοῦτο δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν καὶ

περὶ πάντων σχεδὸν τῶν ἐν Ἄθῳ μοναστῶν. Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐξηγεῖται, ἐὰν λάθωμεν ὅπ' ὄψιν τὰς συνθήκας, ὅφ' ἃς οὗτοι διέρχονται τὴν ζωὴν τῶν, τ. ἔ. τὸ περιβάλλον τῆς φύσεως, τὴν ἀποχὴν ἀπὸ τῶν διοικῶν καθόλου κοσμικῶν φροντίδων, ἰδίᾳ δὲ τὴν ψυχικὴν γαλήνην, ἣν εὐρίσκουσιν ἐν τῇ μοναχικῇ βίῳ. Ταῦτα πάντα ἀνχμφιδόλως ἐξουδετεροῦσι τὴν ἐκ τῆς αὐστηρῆς ἀσκήσεως προερχομένην καταπύνησιν τοῦ σώματος.

Ἰδιαίτερον χαρὰν ἠσθάνθησαν οἱ ἐκδρομεῖς ἐκ τοῦ γεγονότος ἔτι ἐν ταῖς μοναῖς τοῦ Ἄθω ὑπάρχουσι πολλοὶ λόγιοι μοναχοί, τινὲς τῶν ὁποίων μάλιστα κατέχουσιν ἀρτίαν ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν. Ἐὰν ἦτο δ' εὐχρῆς ἔργον ἐὰν οἱ φιλοπρόδοι οὗτοι ἄνδρες θελήσωσιν ἐν κοινῇ συνεργασίᾳ νὰ διαθέσωσι τὰ πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ ἐφόδια τῶν διὰ νὰ θέσωσι τὰς βάσεις μιᾶς νέας ζωῆς ἀνταποκρινομένης πρὸς τὰς πνευματικὰς ἀπαιτήσεις τῆς συγχρόνου Κοινωνίας, ἵνα οὕτω καταστή ὁ Ἄθως κέντρον πνευματικῆς δράσεως καὶ σπουδαιότητος παρὰ τῶν ἀρετῆς καὶ εὐσεβείας ἐν τῇ καθόλου Ἑλληνικῇ κοινωσίᾳ. Ὁφειλομεν δὲ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ νὰ ἐπαινέσωμεν τὸν ἕνθεον ζῆλον τὸν ὅποιον δεκνύουσιν οἱ εὐγενεῖς καὶ φιλόφρονες μοναχοὶ τῆς μονῆς τοῦ Βατοπεδίου ὑπὲρ τῆς ἀνασυστάσεως τῆς Ἀθωνιάδος ὡς καὶ τῆς ἰδρύσεως Σχολῆς ἐκκλησιαστικοῦ τυπογραφείου, ὅπερ θὰ συμβάλῃ τὰ μάλα εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τῆς τε Ἑκκλησίας καὶ τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης.

Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ κύκλου τῆς ἐπισκέψεως τῶν μονῶν οἱ ἐκδρομεῖς διήλθον διὰ Καρυῶν, ἵνα ἐκφράσωσι πρὸς τὴν ἐκεῖ ἐβρεθούσαν Ἱ. Κοινότητα τοῦ Ἁγ. Ὄρους τὰς θερμὰς τῶν εὐχαριστίας διὰ τὴν θερμὴν καὶ φιλόφροναν ὑποδοχὴν, ἣς ἔτυχον κατὰ τὸ ἐλογόημερον διάστημα τῆς διαμονῆς τῶν.

Ὅταν ὁ Κοσμητὴρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μετὰ τῆς ὁμάδος τοῦ ἅμα τῆ εἰς Λατίνην ἀποβάσει εἶχαν ἀπέλθει εἰς Καρυὰς, δὲν ἐγένετο ἐπίσημος ὑποδοχὴ τῶν ἐπισήμων ἕνων ὑπὸ τῆς Ἱ. Κοινότητος· διὰ τὸ ἀκατάλληλον τῆς ὥρας τῆς ἀφίξεως· καὶ δὲν εἶχον ἀνταλλαγῆ, ἐπομένως, οἱ προσήκοντες χαιρετισμοὶ ἀκατέρωθεν. Τοιοῦτοι χαιρετισμοὶ ἐγένοντο ἐν τῇ μονῇ τοῦ Βατοπεδίου, ἐν ἣ ὁ Κοσμητὴρ εἶχε προσφωνήσει τοὺς ὁσιωτάτους πατέρας ὡς ἑξῆς:

Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Πατέρες,

Εὐχαριστίαν θεομὴν πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν ἀναπέμπομεν ὅτι ἠδύοκασε σήμερον νὰ πληρώσῃ τὸν ἑκαταεὶ ὑποτροφούμενον θερμὸν πύθον τῆς θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἐθνικοῦ ἡμῶν Πανεπιστημίου, ὡπως ὀδηγήσῃ τοὺς τροφίμους αὐτῆς ἐν ἱερῇ ἀποδημίᾳ εἰς τὰς πνευματικὰς ταύτας τοῦ Ἁγιωνύμου Ὄρους ἐπιπέσεις. Φρονοῦντες ὅτι μόνῃ ἡ θεωρητικὴ διδασκαλία τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας δὲν ἀρκεῖ εἰς φρονηματισμὸν τῶν τροφίμων τῆς, προσπαθοῦμεν

νά φέρωμεν αὐτοὺς εἰς ἐπαφήν καὶ πρὸς τὴν προᾶξιν καὶ τὴν ζωὴν, θαρροῦντες δὲ εἰς τὴν εὐμενῶς πατρικὴν διάθεσιν τῆς σεβασμιωτάτης Ἱερᾶς Κοινότητος ἤλθομεν πρὸς τὰ ἱερὰ καὶ ἱστορικά ταῦτα σεβάσματα τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἵνα λουσοῦμεν οὐ μόνον εἰς τὰ ὠραῖα τῆς ἱερᾶς ἡμῶν ἱστορίας διδάγματα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ νόματα τῆς πίστεως, τὰ ὁποῖα ἀναβρῦουσιν ἀπὸ τῆς ζωῆς τῶν ἱερῶν μονῶν. Οἱ νεαροὶ ἡμῶν σπουδασταί, ἀναβλίνοντες τὴν ὀσιοβάδι-στον ταύτην ἀκρόπολιν τῆς προσευχῆς, τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἀσκήσεως, ἐν τῷ ψυθύρῳ τῶν φύλλων καὶ ἐν τῷ φλοίσβῳ τῶν ρυάκων τῆς θὰ ἐνωτίζονται τὴν φωνὴν μιᾶς πολυαῖωνος καὶ διδακτικωτάτης ἱστορίας καὶ θὰ μανθάνωσι τὴν κλίμακα τῶν ἀρετῶν ἐν τῇ προᾶξει ἀναβαιομένην ὑπὸ τῶν καθορισάντων ἑαυτοὺς εἰς τὴν μακρὰν τῶν ἐγκοσμίων ὁσίου ζωὴν.

Κομίζοντες πρὸς τε ἱερὰν ὑμῶν μονὴν καὶ πρὸς ὀλόκληρον τὸ σύνταγμα τῶν ἐν τῷ ἀγιωνύμῳ τούτῳ Ὅρει ἱερῶν ἐνδιατημάτων τὸν εὐλαβῆ χαιρετισμὸν τοῦ Ἐθνικοῦ ἡμῶν Πανεπιστημίου, δοξάζομεν τὸν Κύριον ὅτι εἰς ἡμᾶς ἔλαχε τὸ εὐτύχημα τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ ἱεροῦ τούτου προσκυνήματος, καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως ἀξιῶσθε ἡμᾶς τῶν θεοπειθῶν ὑμῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν.

Κατὰ τὴν διὰ Καρυῶν δ' ἐπιστροφὴν εἰς τὰ ἴδια ὁ ἀνικαταστήσας τὸν κ. Κοσμήτορα τῆς Θεολ. Σχολῆς ἐν τῇ ἡγεσίᾳ τῆς ὑπ' αὐτὸν ἐμάδος κ. Ἐμμ. Ἐμμανουὴλ Κοσμήτωρ τῆς Φυσικομαθηματικῆς Σχολῆς ἀπεχαιρέτισε τὴν Ἱ. Κοινότητα ἐν ἐπισήμῳ δεξιῶσει διὰ τῆς ἀκολούθου προσλαλιᾶς:

Ἐπισημῶν πατέρες!

Ἀπερχόμενοι τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἀποκομίζομεν διδάγματα σοφῆ εὐσεβείας κρατυνούσης τὰς ψυχὰς καὶ πίστεως ἐνισχυούσης τὰ ὑψηλότερα τῶν αἰσθημάτων. Διότι δὲν ἤλθομεν νὰ θαυμάσωμεν τὰ ἀφρόετα παρὰ τὰς σὰς ἢ τοὺς βαθυσκίους δρυμοὺς σὰς εἰς οὐδὲ ἐπιχαρίτως θροῖζουσι χλοεραὶ αἱ ἵπποκαστανεαὶ καὶ αἱ πετελαί, οὔτε νὰ ἐμπνευσθῶμεν ἀπὸ τὰ κελαρύζοντα ρυάκια ἢ τὴν ἐρασμίαν φύσιν σὰς, ἧς ἄγρυνπος φρουρὸς παραστέκει ὁ λευκὸς Ἄθως. Ἦλθομεν νὰ προσκυνήσωμεν εὐλαβῶς εἰς τὰ τεμένη Σας τὴν μεγαλειώδη σκιὰν τῶν μαρτύρων καὶ ἡρώων προγόνων, ἧτις περιπίπταται καὶ εὐλογεῖ τὸ ἔργον Σας, ὁμοιον τοῦ ὁποίου δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἢ ἀνθρωπότης.

Ἐρωεὶς μοναχοί!

Διτηρήσατε μετὰ στοργῆς ἀλώβητον θρησκείαν, γλώσσα, πολλὰς παραδόσεις, καὶ ἡ ἀφνευδὴς ἱστορία σὰς ἀφιερῶσι σελίδας χρυσαῖς, ἅπαν δὲ τὸ Ἑλληνικὸν ὀφείλει ὑμῖν ὅ,τι κατέχει. Κλίνομεν εὐλαβῶς τὸ γόνυ πρὸ τῆς θυσίας, εἰς ἣν ὑποβάλλεσθε διὰ τὴν φλόγα

τῆς ἱερᾶς πίστεως, ἢν παρελάβετε ἀγνὴν καὶ μεταλαμπαδεύετε ἄσπιλον καὶ ἀμόλυντον.

Καὶ σεῖς, φοιτηταί, ἀντλήσατε διδάγματα ἐκ τοῦ βίου τῶν σεμνῶν αὐτῶν ἀποστόλων καὶ μεταρσιωθῆτε πρὸς τὸν κόσμον ἐκείνον, ὃν οἱ διδάσκαλοί μας πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ὠνειρεύθησαν. Ἐμπνευσθῆτε ἐκ τῆς καρτερίας τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν τῶν ἐγκαταλειψάντων τοῦ βίου τὴν τρυφήν καὶ ἀφοσιωθέντων εἰς τὴν λατρείαν Ἐκείνου, ὅστις τὸν τελευταῖον Του στεναγμὸν ἐχάρισεν ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ. Χαλυβδῶσατε τὸν χαρακτήρᾶ σας, ὅπως οἱ ἀσκηταὶ αὐτοὶ καὶ διδάξατε τὸ ἀπαραμίλλον «Ἀγαπάτε ἀλλήλους». Μὴ λησμονεῖτε ὅτι ἂν τὸ βροντόφωνον καρυσφύλλι τοῦ ἀρματωλοῦ διεσάλπισε τὴν ἀνάστασιν τοῦ γένους, τὸ ταπεινὸν ῥάσον τὴν ἠηλόγησε καὶ τὸ βῶβον μελανοδοχείαν τοῦ Ἕλληρος διδασκάλου ἐνίσχυσεν αὐτήν.

Σεβάσμιοι γέροντες!

Τὰ πλημμυροῦντα τὴν καρδίαν ἡμῶν αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης ἐκ τοῦ ψυχικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὃν προκάλεσαν τὰ ἱερὰ ὑμῶν κειμήλια, καὶ ἡ ἀνυπόκριτος εὐγένεια καὶ φιλοφροσύνη τῶν μοναχῶν φέρουσι εἰς τὰ χεῖλη μου τοὺς στίχους τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ ποιητοῦ, ποῦ τόσοσιν οὐδὲν ταιριάζουν:

«Ὁμορφος κόσμος, ἠθικός, ἀγγελικὰ πλασμένος».

Ἦδη οἱ ἐκδρομεῖς ὑπὸ τὸ κράτος συγκινητικωτάτων ἐντυπώσεων ἐπιβάντες τοῦ ἀτμοπλοίου «Ἀγγελικὴ» πλέουσι πρὸς τὸν Πειραιᾶ διὰ μέσου τῆς Θεσσαλονίκης τὴν στιγμὴν δὲ ταύτην, καθ' ἣν κλείεται ἡ παροῦσα, ἀκούονται αἱ μελωδικαὶ φωναὶ τῶν φοιτητῶν οἱ ὅποιοι ἀποθαυμάζοντες τὸ μεγαλειώδες θέαμα τοῦ Ἄθως, ψάλλουσιν ἐν πλήρει συγκινήσει ὡς ἀποχαιρετιστήριον παιᾶνα τὸν γνωστὸν ἐκκλ. ὕμνον: «Χαῖρε ἅγιον Ὄρος, καὶ θεοῦ ἄδιστον. . . ».

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΛΕΟΜΒΡΟΤΟΣ

Φοιτ. Θεολογίας

ΑΝΑ ΤΟΝ ΤΥΠΟΝ

Εἰδήσεις ἐκ Παλαιστίνης ἀνέφερον πρὸ τινοσιν ὅτι ἀνεκαλύφθη ἡ πύλη δι' ἣν ὁ Κύριος εἰσῆλθεν εἰς Ἱεροσόλυμα ἐν μέσῳ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ λαοῦ ὑποδεχθέντος αὐτὸν μετὰ βατῶν καὶ κλάδων.

— Συνεστήθη ἐν Θεσσαλονίκῃ μεγάλη ἐπιτροπὴ πρὸς ἐκδοσιν Γενικῆς Ἱστορίας τῆς Μακεδονίας. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὁ πανοσιολογ. ἀρχιμ. Εὐλόγιος Κουρτίλας Λαυριώτης ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ «Νέα Ἀληθείᾳ» Θεσσαλονίκῃ διεξοδικὸν ἀξιολογούμενον ἄρθρον ἐν ᾧ, ἀναπτύσσων τὴν μεγάλην ἐν τε τῇ ἀρχαίᾳ, τῇ νεωτέρᾳ καὶ τῇ συγχρόνῳ ἱστορίᾳ σημασίαν τῆς Μακεδονίας, διαπιστοῖ ὅτι, παρὰ ταῦτα, οὐδεμίαν ἄλλην χώραν ὑπάρχει ἱστορικῶς τόσο ἀνεξερεύνητος ὅσῳ ἡ Μακεδονία καὶ τονίζει πόσον διὰ τοῦτο εἶνε μέγα τὸ ἔργον τῆς ἐν λόγῳ ἐπιτροπῆς ἐφιστᾶ δὲ τὴν προσοχὴν τῆς ἐπὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐργασίας τῆς.

— Ἐν τῇ «Ἀκροπόλει» ἐδημοσιεύθη περιγραφή τοῦ ἐν τῇ συνοικίᾳ Κολωνακίου ἀποπερατωμένου κατ' αὐτὰς ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγ. Διονυσίου. Ἐξ αὐτῆς πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ νέου τοῦτου ναοῦ ἐτέθη πρὸ τριακονταετίας, ἤχη δ' εἰς πέρας σήμερον χάρις εἰς τὰς ἀκαμάτους φροντίδας εὐσεβῶν ἐνοριτῶν κυρίων καὶ κυριῶν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ ἐφημερίου τοῦ ναοῦ αἰδου. Λουκά Παπαναστασίου. Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ εἶνε ρυθμοῦ βυζαντινοῦ, τὸ δ' ἐξωτερικὸν γοῦμα βυζαντινῆς καὶ βυζαντινοῦ. Καταλαμβάνει χῶρον 1250 τετρ. μ. εἰς σχῆμα τετραγωνικὸν καὶ ἔχει ὕψος σὺν τῷ σταυρῷ, 37 μέτρων τὰ σχέδια τοῦ ναοῦ εἶχεν ἐκπονήσει ὁ κ. Ὁρλάνδος ἡ δὲ δαπάνη τῆς ἀνεγέρσεως ἀνῆλθεν εἰς 3.700.000

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἐπὶ τέλους.

Ἐψηφίσθη ἐπὶ τέλους ὑπὸ τῆς Βουλῆς τὸ νομοσχέδιον «περὶ μέτρων ἀσφαλείας κατὰ τοῦ κοινωνικοῦ καθεστώτος καὶ προστασίας τῶν ἐλευθεριῶν τῶν πολιτῶν», κυρούμενον δὲ καὶ ὑπὸ τῆς Γερουσίας ἀποβαίνει νόμος τοῦ Κράτους. Κατὰ τὸν νόμον τοῦτον τιμωρεῖται ὅστις ἐπιδιώκει τὴν ἐφαρμογὴν ἰδεῶν ἐχουσῶν ὡς ἐκδηλον σκοπὸν τὴν διὰ βιαιῶν μέσων ἀνατροπὴν τοῦ κρατοῦντος κοινωνικοῦ συστήματος ἢ τὴν ἀπόσπασιν μέρους ἐκ τοῦ ὅλου τῆς ἐπικρατείας, ἢ ἐνεργεῖ ὑπὲρ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῶν προσηλυτισμῶν, ἢ ἐπωφελοῦμενος ἀπεργίας προκαλεῖ ταραχὰς ἢ συγκρούσεις. Προβλέπεται ἐπ' ἴσης ἐὰν τὸ ἐν λόγῳ ἀδικημα ἐνεργῆται διὰ τοῦ τύπου ἢ ἐπιδιώκῃται διὰ σωματείων ἢ διὰ συγκεντρώσεων ἐν ὑπαίθρῳ ἢ καὶ ἐν χώρῳ κλειστῷ. Τὴν σπουδαιότεραν διάταξιν τοῦ νόμου ἀποτελοῦσι πάντως τὰ περὶ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἀρθρα καὶ ἰδίως τὰ περὶ τῶν ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν. Κατὰ ταῦτα, ἐκπαιδευτικοὶ λειτουργοί, καίπερ μὴ ὑποπεσόντες εἰς ἀξιώπουνου πρᾶξιν τοῦ παρόντος νόμου, προπαγαυδίζοντες ἐν τούτοις κομμουνιστικὰς ἀρχάς, ἢ προσβάλλοντες τὴν ἰδέαν τῆς πατρίδος ἢ τὰ ἐθνικὰ σύμβολα, ἀπολύονται ὀριστικῶς τῆς ὑπηρεσίας μετ' ἀπόφασιν τοῦ οἰκείου συμβουλίου. Τοιοῦτοτρόπως ὁ κόσμος θὰ ἀναπνεύσῃ πλεον ἀπὸ τὰ τόσον ὀλέθρια ἀποτελέσματα τῆς μέχρι τῆς χθὲς ἀαυδότητος θρασύτητος τῶν ἀξιούντων νὰ ρυθμίζουσι τὰ τῆς κοινωνίας κατ' ἀρέσκειαν ἢ, μᾶλλον, κατὰ τὰς ἐξώθεν ἐπιταγὰς τῶν τροφοδοτῶν των.

Ἐξ Ἁγίου Ὄρους.

Μεστὴ ἐντυπώσεων καὶ διδαγμάτων ἐπανεκάμφην ἐξ Ἁγίου Ὄρους ἡ πεντηκοντὰς τῶν θεολόγων φοιτητῶν, οὓς οἱ Καθηγηταὶ αὐτῶν ἀδήγησαν εἰς ἱερὰν ἀποδημίαν εἰς τὴν ἰδιότυπον ἐν ὄλῳ τῷ κόσμῳ θρησκευτικὴν ἐν τῇ Χαλκιδικῇ Χερσονήσῳ ἀκρόπολιν, ἐφ' ἧς ἀπλοῦται ἡ ἱστορικὴ συμπολιτεία τῶν εἰκοσίων

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑσθία	Ἦχοι
10 ΙΟΥΛΙΟΥ	7 Κυρ. Β' Ματθαίου 11 » Ἀγ. Πατέρ. 21 » Ἀ' Ματθαίου 25 » Γ' Ματθαίου	Κυρ. Ζήτ. 25 Νοεμ. » Ἀγ. Πατέρ. » Ἀ' » Γ'	Β Γ Δ Ε	α' β' γ' δ'

ἱερῶν τοῦ Ἁθῶ μονῶν μετ' ὅλων αὐτῶν τῶν σκητῶν καὶ καθισμάτων, ὡς παραρτημάτων των. Ἐν πάσαις ταῖς μοναῖς οἱ ὀσιώτατοι μονασταὶ ὑπεδέχθησαν τὰς πανεπιστημιακὰς θεολογικὰς ὀμάδας μετ' ἐγκαρδιότητος ἐνιαχοῦ ἐξικομένης μέχρι δακρύων, μετ' ἀνακουφίσεως δὲ καὶ παραμυθίας ἐτόνιζον ὅτι, ἐπὶ τέλους, ἐνεθυμήθη αὐτοὺς τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον πρῶτην ταύτην φορὰν ἐρχόμενον εἰς ἐπαφὴν πρὸς τὸ Ἁγιον Ὄρος καὶ ἀνταλλάσσον τὸν ἐθνικὸν ἀσπασμὸν πρὸς τοὺς μοναστάς του. Οὕτως οἱ θεολόγοι φοιτηταί, ἀπὸ τῶν βιβλίων μετενεχθέντες εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν μιᾶς ἐκτάκτως ἐνδιαφερούσης περιόδου τοῦ ἐθνικοῦ πολιτισμοῦ, ἦν ἐκπροσωποῦσι ἢ βυζαντινὴ τέχνη καθ' ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς, τὰ ἀνεκτίμητα τῶν ἀγιορειτικῶν βιβλιοθηκῶν χειρόγραφα, τὰ ἱστορικὰ κειμήλια καὶ αἱ παλαιαὶ παραδόσεις τῆς μοναστικῆς πολιτείας, πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ περὶ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπὶ ὥρας μακρὰς ἐβάδιζον τὰ πρὸς τὰς μονὰς ἄγοντα ἀνώμαλα ἀνάτη καὶ κατάντη λιθόστρωτα καὶ ἔχαιρον ἐκασταχοῦ ἀνακαλύπτουτες νέας ἱστορικὰς σελίδας καὶ νέας προσκτώμενοι γνώσεις ἐκ τοῦ βίου τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ἱστορίας. Ἄν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ ἱστορικὴ αὕτη εἰς τὴν θρησκευτικὴν ἐκείνην ἀκρόπολιν ἐκδρομὴ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ τὸ φρόνημα τῆς φοιτητικῆς νεολαίας ἀνεπτέρωσε καὶ γόνιμος εἰς κρείττον μὲλλον τοῦ ἀγιωσύμου Ὄρους θὰ ἀποβῇ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος συνῆλθεν εἰς δικαστικὴν συνεδρίαν μετὰ μεσημβρίαν τῆς παρελθούσης Τρίτης.

— Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας συνερχομένη καθ' ἐκάστην ἀπὸ τῆς 8ης μέχρι τῆς 12ης π.μ. συνεζήτησε κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην εἰς δύο μὲν συνεδρίας τὸ οικονομικὸν ζήτημα κατὰ δὲ τὰ λοιπὰ τὸν Καταστατικὸν χάρτην. Αἱ συζητήσεις βαίνουν ὀμαλῶς, ἐλπίζεται δὲ ὅτι κατὰ τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα θὰ καταρτισθῇ ὀριστικῶς ὁ Καταστατικὸς χάρτης. Ἡ δὲ ἐψηφίσθησαν περὶ τῶν τέσσαρα κεφάλαια.

— Τὴν χθὲς Παρασκευὴν περὶ ὥραν 6ην μ.μ. συνῆλθεν ἐν τῷ Συνοδικῷ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἐπὶ τοῦ οικονομικοῦ ζητήματος Ἐπιτροπή, προσελθόντων καὶ τριῶν μελῶν

τῆς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως καταρτισθείσης ἐκ Βουλευτῶν λαϊκῆς Ἐπιτροπῆς. Μετὰ προκαταρκτικὴν συζήτησιν παρέμεινε μόνη ἡ ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ, ἣτις προέβη εἰς διαφόρους ἀποφάσεις, ὑποβληθησόμενας τῇ ὀλομελείᾳ τῆς Ἱεραρχίας.

— Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας διεμαρτυρήθη πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διὰ τὴν ἀποφασισθεῖσαν κατάργησιν τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων ἐν τισὶ Σχολαῖς καὶ τῶν παιδαγωγικῶν ἐν ταῖς Ἱερατικαῖς Σχολαῖς. Ἀπεφασίσθη δὲ ὅπως εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπιδώσῃ τὸ σχετικὸν ἔγγραφον εἰς τὸν κ. Πρωθυπουργόν. Διάφοροι Ἐπιτροπαὶ ἐμφανισθεῖσαι εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον διεμαρτυρήθησαν διὰ τὸ αὐτὸ ζήτημα.

— Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ μεγάλου Ἐθνικοῦ Ἐδεργέτου Ἐμμανουὴλ Μπενάκη, ἐδεήθη ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ καὶ ἀπεφάσισεν ὅπως διὰ τοῦ Μακ. Προέδρου συλλυπηθῇ τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ. Κατὰ τὴν κηδείαν παρέστησαν ἱκανοὶ Ἀρχιερεῖς, χοροστατήσαντες τοῦ Μακ. Προέδρου.

— Ἐξεδήμησε πρὸ τινος πρὸς Κύριον ὄγδομον τούτης περιπτου ὁ ἀρχιμανδρίτης Χρῦσανθος Ἀντωνιάδης. Γεννηθεὶς ἐν Σουβάρδῳ τῶν Καλαβρῦτων ἐμαθήτευσεν ὡς μοναχὸς ἐν Μ. Σηλαίῳ παρὰ τῷ θεῷ αὐτοῦ Ἡγουμένῳ Καλλιστράτῳ. Ἀποτερατώσας δὲ τὴν ἐγκύκλιον παιδεύσιν ἐν Πάτραις, ἐνεργάριος ὡς διάκονος ἐν τῇ Θεολογικῇ τοῦ Πανεπιστημίου Σχολῇ. Πρὶν δ' ὅμως συμπληρώσῃ τὰς ἐν αὐτῷ σπουδὰς τοῦ ἀπεστάλη κατόπιν διαγωνισμοῦ εἰς Μόναχον, ἐνθα ἐπὶ τετραετίαν περὶ τὴν Θεολογίαν τε καὶ τὴν Φιλοσοφίαν σπουδάσας ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς Φιλοσοφίας ἐπὶ τῇ βάσει πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τῆς ἀξιολόγου περὶ Δικινίου γερμανιστὴ δημοσιευθείσης διατριβῆς του. Ἐπανακάμψας ἐνταῦθα ὑπηρέτησεν ἐν διαφόροις γυμνασίοις ὡς καθηγητῆς, διηύθυνε δ' εὐδοκίμως καὶ Ἱερατικὰς Σχολὰς (Τριπόλεως καὶ Χαλκίδος). Ὑπηρέτησας δ' ἐπὶ τινὰ χρόνον καὶ ὡς Β' γκαμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου, διωρίσθη κατόπιν ἐφημέριος καὶ καθηγητῆς ἐν τῷ Ἀρσακείῳ Ἀθηνῶν. Ὁ ἀοιδιμος διεκρίθη ἐπὶ τῷ ἐκκλησιαστικῷ ζήλῳ, τῇ ἀφοσίωσει εἰς τὸ καθῆκον καὶ τῇ πρὸς τὴν ἐπιστήμην ἀγάπῃ αὐτοῦ, ἣς καρποὶ εἶναι διάφοροι διατριβαὶ δημοσιευθεῖσαι εἴτε αὐτοτελῶς εἴτε ἐν περιοδικοῖς. Ἡ Ἐκκλησία τιμῶσα τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ προέτεινε αὐτὸν ἐπανελημμένως ὡς ἐπίσκοπον. Πρὸ ἐπταετίας ἀποχωρήσας τῆς ὑπηρεσίας ἐφησύχαζεν παρὰ τοῖς οικείοις αὐτοῦ ἐν Τσουκαλεῖοις τῶν Πατρῶν, ἐνθα καὶ ἐτελεύτησε.

— Πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὰ δύο νομοθετικὰ σώματα ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ Σύνδεσμος τῶν θεολόγων καθηγητῶν τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος καὶ ἡ δευτέρα Γενικὴ συνέλευσις τῶν θεολόγων καθηγητῶν τῆς Νέας Ἑλλάδος ὑπέβαλον ὑπομνήματα, διὰ τῶν ὁποίων διατυποῦνται παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν νέων ἐκπαιδευτικῶν νομοσχεδίων περὶ τῆς θέσεως τῶν θεολόγων καθηγητῶν ἐν τῇ δημοσίᾳ ἐκπαιδεύσει καὶ τῆς διδασκαλίας τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων, ὑποδεικνύονται δὲ τὰ χρήζοντα ἀναθεωρήσεως καὶ διορθώσεως κατὰ τὸ δίκαιον, τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ πρέπον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ἐκ Τιρώνων τῆς Ἀλβανίας ἠγγέλθη κατ' αὐτὰς ὅτι συνεκλήθη ἐκεῖ ὀρθόδοξον συνέδριον πρὸς καταρτισμὸν τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς δῆθεν αὐτοκεφάλου ὀρθοδόξου Ἀλβανικῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελεσθὲν ἐκ τῶν μελῶν τῆς αὐτοκλήτου συνόδου καὶ 44 λαϊκῶν ἀντιπροσώπων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐν τῷ ἐπαρχίᾳ Βορονὲς συστάσεως νέας τινὸς θρησκευτικῆς ἀδελφότητος φερούσης τὸ ὄνομα τοῦ ἁγ. Τύχωνος καὶ ἰδρυθείσης ὑπὸ μοναχοῦ τινος ὀνομαζομένου Φεντῶρ (Θεοδώρου) τὸ γνωστὸν μοσχοβιτικὸν περιοδικὸν «Ὁ Ἄθεος» ἀνακοινοῦν λεπτομερεσιτάτας πληροφορίας περὶ τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς τῶν εἰς τὸ σωματεῖον τοῦτο ἀνηκόντων ἀδελφῶν, ἣτοι περὶ τοῦ εἴδους τῆς ἐνδυμασίας, περὶ τῆς αὐστηράς τῶν ἀσκήσεως, τῆς συντόνου ἀναγνώσεως τῶν ἁγ. Γραφῶν, τῶν κηρυγμάτων τοῦ Φεδῶρ πρὸς Φεδωρίτας, — ὡς ἀποκαλοῦνται οἱ ὀπαδοὶ του — τῆς συλλήψεως αὐτοῦ καὶ ἐξορίας ὡς δῆθεν ἀντεπαναστάτου, κτλ., ἀναφέρει καὶ ὅτι πρὸς ἀντίδρασιν κατὰ τῆς τοιαύτης καταστάσεως, τῆς τόσῃ ἀφοσίωσιν πρὸς τὰ θρησκευτικὰ ἰδεώδη ὑποτροφεύσεως, συνεκάλεσαν οἱ μπολσεβίκοι γενικὴν συνέλευσιν τῶν ἀθέων ἐπὶ τῷ τέλει νᾶ συστηματοποιηθῇ ἐπὶ τὸ πειθαρχικώτερον ἢ ὀργάνωσις αὐτῶν ἐν συνοχῇ ἀρρήκτῳ κατ' ἅπασαν τὴν Ρωσίαν. Κατὰ τὸν «Ἄθεον», ὁ σύνδεσμος τῶν ἀθέων ὡς ὀργανισμὸς κηρύττων τὸν ἀντιθρησκευτικὸν ἀγῶνα σήμερον διατελεῖ ἐν πλεονεκτικώτερῳ θέσει, διότι ἔχει καὶ πλουσιωτέρας τὰς πηγὰς καὶ ἀφθονώτερα τὰ μέσα πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ προορισμοῦ του. Ἀπαιτεῖται μόνον αὐστηρὰ συνοχὴ διὰ συστηματικώτερας συγκροτήσεως τοῦ σωματείου ἵνα διευρυνθῇ τὸ ἀντιθρησκευτικὸν μέτωπον καὶ αἱ συντονισμέναι ἐνεργεαὶ ἀναπτύχῳσιν εἰς ἰσχυρὰν παμμεγίστην ὀμαδικὴν κίνησιν. Ἀπαιτεῖται λοιπὸν νὰ στραφῇ ἡ προσοχὴ τῆς ἀθεϊκῆς συνελεύσεως εἰς τὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ συνδέσμου τῶν ἀθέων, διότι αὕτη ἀποτελεῖ τὴν κυριωτέραν προϋλόθεσιν τῆς ἐπιτυχούς ἀναπτύξεως τοῦ ἀντιθρησκευτικοῦ μετώπου καὶ τῆς προσήκουσας λύσεως τῶν συναφῶν ζητημάτων. Ἄνευ ἐνιαίας μαχητικῆς συγκεντρωτικῆς ὀργανώσεως τοῦ συνδέσμου οὐδὲν δύναται νὰ ἐπιδικωθῇ. Παραλλήλως πρὸς τὴν ἀντιθρησκευτικὴν ταύτην τῶν ὀργανωμένων ἀθέων κίνησιν δὲν ἀμελοῦνται καὶ τᾶλλα ἀντιθρησκευτικὰ μέτρα, ὅποια ἡ ἀπαγόρευσις τῶν κωδωνοκρουσιῶν, ἡ ἀφαιρέσις τῶν κωδῶνων, ἢ εἰς τοὺς καλλιτέχνας καὶ ἐργάτας ἀπαγόρευσις μετοχῆς εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικούς χοροὺς ἐν τοῖς ναοῖς καὶ εἴ τι ἕτερον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Μετὰ τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου ὁ πρόεδρος αὐτοῦ Μακάρ. μητροπολίτης Πολωνίας κ. Διονύσιος ἐξήτησε δι' ἐγγράφου παρὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν θρησκευμάτων τὴν ἀναγκαίαν πίστωσιν πρὸς κάλυψιν τῶν διὰ τὴν σύγκλησιν αὐτοῦ γενομένων δαπανῶν. Τὸ ὑπουργεῖον ἠρηγήθη τὴν πίστωσιν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ ἐν λόγῳ συμβούλιον δὲν ἀποτελεῖ θεσμὸν δημόσιον διὰ τὸν ὅποιον νὰ ὑπάρχῃ ἴδια πίστωσης.

— Αφίκετο εἰς Βαρσοβίαν ὁ Θεοφιλ. ἐπίσκοπος Τραχείας Ἀλέξανδρος Ζώτος, τέως Σχολάρχης τῆς Μεγ. τοῦ Γένους Σχολῆς, προερχόμενος ἐκ Κων)πόλεως, παρὰ τῇ Ὁρθοδόξῳ ἐν Πολωνίᾳ Ἐκκλησίᾳ τὸ πρῶτον νῦν ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὀριζόμενος Ἀποκρισιάρχος αὐτοῦ, ἀναλαμβάνων καὶ θέσιν καθηγητικὴν ἐν τῇ θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πολωνικῆς πρωτεύουσας πρὸς διδασκαλίαν τῆς Δογματικῆς θεολογίας. Τὸν θεοφιλέστατον ἐπίσκοπον ἐδεξιώθη ἐν τῷ σιδηρ. σταθμῷ ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Μακαρ. Μητροπολίτου Βαρσοβίας ἀρχιμ. Σάββας καὶ εἶτα αὐτὸς ὁ Μακ. μητροπολίτης Διονύσιος ἐν τῷ μητροπολιτικῷ μεγάρῳ, δεξάμενος παρ' αὐτοῦ τὰ πατριαρχικά γράμματα. Κατὰ τὰ γράμματα ταῦτα ὁ νέος πατριαρχικός Ἀποκρισιάρχος πᾶσαν θὰ καταβάλλῃ προσάθειαν ἐνισχύσεως τῶν μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν δεσμῶν δι' ἀμοιβαίας ἀνακοινώσεως τῶν ἐπασχολούντων ἀμφοτέρως ζητημάτων, θὰ συντελῇ εἰς τὴν συνέχισιν τῆς μεταξὺ αὐτῶν ἀλληλογραφίας, θὰ ἀντιπροσωπεύῃ τὸν Οἶκον. Πατριάρχην κατὰ τὰς ἐπισήμους ἐκκλησιαστικὰς τελετὰς καὶ ἐν γένει θὰ παρακολουθῇ πᾶσαν θρησκευτικὴν καὶ θεολογικὴν κίνησιν καὶ δρασίαν ἐν τῇ ζωῇ τῆς ἐν Πολωνίᾳ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ θ' ἀνακοινῶι τὰ προσήκοντα πρὸς τὸ Οἶκον. Πατριαρχεῖον. Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἐπιόντος πανεπιστημιακοῦ ἔτους ὁ Θεοφ. Ἀλέξανδρος θὰ ἀρχίσῃ τὰς παραδόσεις τοῦ ἀναλαμβάνων τὴν ἔδραν τῆς Δογματικῆς θεολογίας καὶ ἐν ταύτῳ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

(Διὰ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου)

Ἐκ προῦγουμ. πίνακος («Ἐκκλησία» Ζ', 23)	Δρχ.	56.223.20
Γ. Ναός Ἀγ. Νικολάου Αἰγίνης	>	50.—
> > Ἀγ. Ἀποστόλων Θησείου	>	221.—
> > Κοιμ. Θεοτόκου Ν. Φιλαδελφείας	>	255.—
> > Κοιμ. Θεοτόκου Μεσαγροῦ	>	50.—
> > Κοιμ. Θεοτόκου Πέδ.κος Αἰγίνης	>	25.—
> > Ἀγ. Στυλιανοῦ (Ἀθηνῶν)	>	100.—
> > Ἀγ. Παντελεήμονος (Ἀχαρνῶν)	>	235.—
> > Χρυσσπηλαιωτίσσης	>	2000.—
> > Ἀγ. Γεωργίου (Δυκαβηττοῦ)	>	100.—
> > Χρυσσοαστριωτίσσης	>	300.—
> > Ταξιαρχῶν (Πολυγώνου)	>	200.—
> > Κοινότης Καλλιφωνοῖ (Σαββιανῶν)	>	75.—
Καλαβρύτων	>	300.—
Θεοδόρα Δ. Στάγια (διὰ Σεβ. Μητρ. Ἀρτης)	>	300.—

60 134.20

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«ΘΕΟΛΟΓΙΑ». Ἐξεδόθη τὸ ΚΕ' τεῦχος Ἰουνίου. Περιεχόμενα: Αἱ ἐκ τῆς Τουρκικῆς καταδυναστεύσεως ἀνωμαλῆαι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Κύπρου κατὰ τὸν ΙΗ' καὶ ΙΘ' αἰῶνα ὑπὸ Χρυσσοστόμου Παπαδοπούλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν. — Θεοφίλου Καμπανίας, Ἔργα καὶ Ἡμέραι ὑπὸ Β. Α. Μυστακίδου Ἀρχοντος διδασκάλου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. — Ὁ Τριπόλεως καὶ Ἀμυκλῶν Δανιὴλ ὑπὸ Μητροπολίτου Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Πολυκάρπου. — Ἡ Μητρόπολις Μονεμβασίας μέχρι τοῦ 18 αἰῶνος ὑπὸ Ἀρχιμ. Χρυσσοστόμου Δημητρίου Δ. Θ. — Ἡ Ἁγία Γραφή καὶ τὸ Κήρυγμα ὑπὸ ἀρχιμ. Θεολόγου Παρασκευαΐδου. — Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Λυκουσάδας ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Ἰεζεκιήλ. — Σύντομος ἐπισκόπησις τῆς ἱστορίας τῆς Λειτουργίας ὑπὸ Δημ. Ν. Μωραΐτου. —

Ζαχαρίας Βάρνης ὑπὸ Ἀρχιμ. Χρυσσοστόμου Διονυσίου του. — Καλλινίκου Γ' Πατριάρχου ΚΠ Ἐπιστολαὶ καὶ ἄλλα ἔγγραφα ὑπὸ Γ. Δεληγιάννη, Καθηγητοῦ. — Κριτικὸν καὶ Βιβλιογραφικὸν Δελτίον.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὑψηλοῦ διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐνοικίαισι τῶν σοκοδένδρων τῆς Μονῆς, καὶ ἡ ἐκποίησις 120 ὄκ. προβατομαλλίων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Τυγρίτῳ τῇ 9 Ἰουνίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὦραν 10—12 π. μεσημβρίας.

Τὸ Ἡγ)λιον τῆς ἐν Καλαυρίᾳ Ἱερᾶς Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ πενταετῆς ἐνοικίαισι τοῦ κτήματος αὐτῆς ἐν θέσει «Ἀλυκῆ, Ἀληθινὸ καὶ Προσῆλι» τῆς περιφερείας Γαλατᾶ—Τροιζήνης, ἐνεργηθσομένην ἐν Ἡύρω τῇ 19ην Μαΐου 1929 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὦραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμ)φου Καλαυρίας Νικ. Λάμψα καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς συμφώνως τῇ διακηρύξει τῆς Μονῆς καὶ τῇ συγγραφῇ ὄρων καὶ ὑποχρώσεων ὑπ' ἀριθ. 95)110 π. ἔ. ἣς ἀντίγραφον ἔχει κατατεθῆ εἰς τὸ Δημαρχεῖον Πόρου καὶ εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς καὶ πρὸς ἢν οἱ συναγωνισθόμενοι δέον νὰ συμμορφωθῶσι. Πρῶτη προσφορὰ ὀρίζεται ἐτησίως 20 000 Δραχμάς. Διάδικοι ἢ ὀφειλέται τῆς Μονῆς δὲν γίνονται δεκτοὶ εἰς πλειοδοσίαν. Ἐγυροδοτικὰ ἔγγραφα δέον νὰ πιστοποιηθῶν νομίμως 100.000 Δραχ. διὰ τὴν πενταετίαν ὑπὸ ἀξιοχρεῶν ἐγγυητῶν.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ Βονίτης καὶ Ξηρομέρου Ἱερᾶς Μονῆς Ρόμβου ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν 5-ετοῦς ἐνοικιάσεως ἀπὸ τῆς Αὐγούστου 1929—31 Ἰουλίου 1934. 1) Τοὺς ἐν τῇ τοποθεσίᾳ Ἀβδελάρη τοῦ Χωρίου Βάρνακα τ. δ. Σολλίου ἀγρούς τῆς Μονῆς κατὰ τὰ ἀνέκαθεν γνωστὰ ὄρια. 2) Τοὺς ἐν τῇ τοποθεσίᾳ Σενεὸ τοῦ χωρίου Παλαίριο (Ζαβέρδας) τ. δ. Ἀνακτορίων τοιούτους. 3) Τὸν ἐν τῇ τοποθεσίᾳ Γλῶσσας τοῦ χωρίου Βάρνακα ὑδρόμυλον αὐτῆς. 4) Τοὺς ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Κανδήλα τ. δ. Σολλίου ἀγρούς κατὰ τὰ ἀνέκαθεν γνωστὰ ὄρια. Ἡ δημοπρασία διεξαχθήσεται ἐν Μύτικα τ. δ. Σολλίου—Ξηρομέρου τῇ 21, 22 καὶ 23 Ἰουλίου ἐν ἔ. ἐνώπιον τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς καὶ τοῦ Συμβολαιογράφου Μύτικα, παρ' ὃ εἰσὶ κατατεθειμένοι καὶ οἱ ὄροι τῆς ἐνοικιάσεως πρὸς γνώσιν τῶν ἐνδιαφερομένων.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Νικάνορος προκηρύσσει ὅτι: Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκμισθώσεως τὸ δικαίωμα ὄλοτομίας, πρὸς ἐξαγωγήν 2.400 ζυγίων καυσόξυλων καφάλης ἐκ τῆς δασικῆς θέσεως «Χοῦμτσια» τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Νικάνορος (Ζάβορδας). Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Κοζάνῃ τῇ 25ῃ προσεχούσῃ Ἰουνίου, ἡμέρῳ Τρίτῃ καὶ ὦρα 10—12 π. μ., ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ (πλατεία ἀγορᾶς—κάτωθι τῆς πλατάνου), ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κοζάνης Δημ. Πράσσου, ἀντιπροσώπων τῆς Μονῆς καὶ τῆς Μητροπόλεως, καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 39 ἔ. ἔ. διακηρύξεως ἡμῶν, ἣς ἀντίγραφον παρὰ τῷ διαληφθέντι Συμβολαιογράφῳ, ἐνθα οἱ βουδόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνώσιν τῶν ὄρων.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ζαχόλῃ Ἱερᾶς Μονῆς Προφήτου Ἥλιου προκηρύσσει ὅτι: Ἐκτίθεται εἰς τετραετῆ ἐνοικίαισιν διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας, μίαν ἄμπελον εἰς θέσιν Φαρμακοῦσα τῆς κοινότητος Μουλκιοῦ Συκιῶνος. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Συκιωνίᾳ (Κιστόν), ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κωνστ. Παπαχριστοπούλου τῇ 28 Ἰουλίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὦραν 10—12 π. μ. κατὰ τοὺς ὄρους τῆς προκηρύξεως, ἣς ἀντίγραφον εὐρίσκεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Συμβολαιογράφου.

Τύποις «Φοίνικος» Ὀδὸς Σταδίου 44, Ἀθήναι